МІНІСТЕРСТВО ФІНАНСІВ УКРАЇНИ

ДЕРЖАВНИЙ ПОДАТКОВИЙ УНІВЕРСИТЕТ

ФАКУЛЬТЕТ СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНИХ ТЕХНОЛОГІЙ, СПОРТУ ТА РЕАБІЛІТАЦІЇ

КАФЕДРА ТЕХНОЛОГІЙ ОЗДОРОВЛЕННЯ ТА ФІЗКУЛЬТУРНО-СПОРТИВНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

на тему: ПЕДАГОГІЧНІ ТЕХНОЛОГІЇ ДІАГНОСТИКИ ТА ВДОСКОНАЛЕННЯ КООРДИНАЦІЙНИХ ТА ПСИХОМОТОРНИХ ЗДІБНОСТЕЙ У СПОРТСМЕНІВ ВИСОКОГО КЛАСУ

Здобувача вищої освіти другого магістерського рівня, ІІ курсу, ФКМ-24-2 групи, спеціальності 017 «Фізична культура і спорт», освітня програма «Фізична культура і спорт»

_____ Семенюк Максим Вікторович
(підпис)

Науковий керівник _____ Веселова В.В., кандидат наук з фіз. вих. та спорту
(підпис)

Гарант освітньо-професійної програми _____ Головащенко Р.В., кандидат наук з фіз. вих. та спорту, доцент
(підпис)

Допущено до захисту за рішенням кафедри технологій оздоровлення та фізкультурно-спортивної реабілітації протокол від «27» 01 2026 № 10

Завідувач кафедри _____ О.М. Лаврентьєв, доцент, кандидат наук з фізичного виховання та спорту
(підпис)

Ірпінь – 2026

Реєстрація № 18 _____ _____

(дата) (підпис відповідальної особи)

Результати перевірки 10.02.26 27.01.26 _____

(до захисту, на доопрацювання) (дата) (підпис)

Результат захисту _____ 10.02.26 _____

(оцінка) (дата) (підпис)

Голова комісії: _____ Г.П. Грибон

(підпис) (ініціали, прізвище)

Члени комісії: _____ Р.В. Гаваренко

(підпис) (ініціали, прізвище)

_____ І.Й. Малиновський

(підпис) (ініціали, прізвище)

_____ І.В. Багур

(підпис) (ініціали, прізвище)

Об'єкти контролю	Діапазон оцінки в балах	Фактична кількість балів	Примітки	Дата, П.І.П.: керівника, голови комісії членів комісії, секретаря, (підписи)
ОЦІНЮВАННЯ КВАЛІФІКАЦІЙНОЇ РОБОТИ КЕРІВНИКОМ ТА РЕЦЕНЗЕНТОМ				
. Зміст кваліфікаційної роботи кість теоретичного матеріалу, його в'язок з практичним, вміння представляти атеріал в логічній послідовності, явність висновків та пропозицій)	від 0 до 30			
Дотримання вимог щодо оформлення	від 0 до 10			
Вчасне виконання роботи на всіх етапах встановлені кафедрою терміни	від 0 до 5			
Рецензент	від 0 до 5			
РАЗОМ БАЛІВ*	від 0 до 50			
ОЦІНЮВАННЯ КВАЛІФІКАЦІЙНОЇ РОБОТИ КОМІСІЄЮ ПО ЗАХИСТУ				
Доповідь	від 0 до 10			
Роздатковий матеріал	від 0 до 5			
Знання теоретичного та практичного теріалу, вміння відповідати на запитання	від 0 до 25			
пробація (участь у конференціях)	від 0 до 10			
РАЗОМ БАЛІВ	від 0 до 50			
АГАЛЬНА КІЛЬКІСТЬ БАЛІВ	від 0 до 100			

ПЕРЕВЕДЕННЯ ОЦІНКИ ЗА 100-БАЛЬНОЮ ШКАЛОЮ ДО НАЦІОНАЛЬНОЇ ШКАЛИ ТА ШКАЛИ

Оцінка за 100 - льною шкалою	Оцінка за шкалою ЄКТС	Оцінка за національною шкалою	Дата	П.І.П.: голови, членів комісії, секретаря, (підпис)
				Г. П. Грибан Р. В. Гончаренко І. Й. Мончинська І. В. Сауляк Т. М. Ветрук

Правила переведення оцінок до національної шкали та шкали ЄКТС

ціна за 100-бальною шкалою	Оцінка за шкалою ЄКТС	Оцінка за національною шкалою
90-100	A	5 (відмінно)
80-89	B	4 (добре)
70-79	C	
60-69	Б	3 (задовільно)
50-59	E	
35-49	ЄХ	2 (незадовільно)

Факультет соціально-гуманітарних технологій, спорту та реабілітації
Кафедра технологій оздоровлення та фізкультурно-спортивної реабілітації
Спеціальність 017 «Фізична культура і спорт»
Освітня програма «Фізична культура і спорт»

Затверджую

Завідувач кафедри технологій оздоровлення та фізкультурно-спортивної реабілітації_____
О.М. Лаврентьєв
«12» 12 2024 р.

Завдання на кваліфікаційну роботу здобувачу вищої освіти

Семенюк Максим Вікторович
(прізвище, ім'я, по батькові)

Тема кваліфікаційної роботи «Сучасні тенденції побудови начально-тренувального процесу у флорболі»
Затверджена наказом ректора від «12» грудня 2024 № 1867
1. Строк здачі закінченої роботи _____
2. Цільова установка
Мета роботи: полягає у науковому обґрунтуванні та експериментальній перевірці ефективності педагогічних технологій діагностики та вдосконалення координаційних і психомоторних здібностей спортсменів високого класу.
Об'єкт дослідження. процес спортивної підготовки спортсменів високого класу.
Предмет дослідження: педагогічні технології діагностики та вдосконалення координаційних і психомоторних здібностей спортсменів високого класу.
База дослідження Фітнес центру «Totalfit», м. Хмельницький.
3. Вихідні дані до роботи 48 спортсменів високого класу віком 17–23 роки. Експериментальна група (ЕГ) – 24 спортсмени. Контрольна група (КГ) – 24 спортсмени.
4. Перелік графічного матеріалу 5 таблиць та 2 рисунки
5. Зміст кваліфікаційної роботи (перелік питань за кожним розділом)
Загальна характеристика та історичні аспекти розвитку флорболу.
1. Поняття координаційних і психомоторних здібностей у спортивній діяльності.
2. Наукові підходи до класифікації та структури координаційних і психомоторних здібностей.
3. Роль психомоторних функцій у досягненні високих спортивних результатів.
4. Сучасні педагогічні технології та методики у тренувальному процесі спортсменів високої кваліфікації.
5. Теоретичний аналіз і узагальнення даних літературних джерел.
6. Педагогічне спостереження.
7. Педагогічний експеримент.

8. Організація дослідження.
9. Методи тестування координаційних і психомоторних здібностей.
10. Методи статистичної обробки результатів дослідження.
11. Аналіз початкового рівня координаційних і психомоторних здібностей спортсменів.
12. Розробка та впровадження педагогічних технологій удосконалення коорд та психомоторики.
13. Динаміка змін показників координаційних і психомоторних здібностей у результаті педагогічного експерименту.
14. Оцінка ефективності застосування педагогічних технологій удосконалення координаційних і психомоторних здібностей.
15. Обґрунтування результатів дослідження та практичні рекомендації для тренерів спортсменів високого класу.

6. Календарний план виконання роботи

№ п\п	Назва етапів кваліфікаційної роботи	Строк виконання етапів роботи	
		За планом	Фактично
1	2	3	4
1.	Вибір та закріплення теми для кваліфікаційної роботи	грудень 2024	12.12. 2024
2.	Аналіз літературних джерел, щодо написання кваліфікаційної роботи	березень 2025	28.03. 2025
3.	Визначення актуальності теми, змісту, мети, задання, об'єкту та предмету дослідження. Написання першого розділу роботи	Червень 2025	17.06. 2025
4.	Визначення методики для формування та проведення педагогічного експерименту. Написання другого розділу роботи	вересень 2025	16.09 2025
5.	Впровадження розроблених методик за результатами педагогічного експерименту та написання третього розділу роботи	листопад 2025	28.11. 2025
6.	Формування загальних висновків	грудень 2025	18.12. 2025
7.	Попередній захист кваліфікаційної роботи	січень 2026	22.01. 2026
8.	Отримання відгуків від зовнішніх рецензентів та наукового керівника	січень 2026	30.01.2026
9.	Захист кваліфікаційної роботи	лютий 2026	09.02.2026

7. Дата видачі завдання «13» 12 2024 р.
8. Керівник кваліфікаційної роботи _____ В.В.Весел
(підпис)
9. Гарант освітньо-професійної програми _____ Р.В.Голова
(підпис)
10. Завдання до виконання отримав здобувач вищої освіти _____ Семенюк М.В
(підпис) (ініціали, прізвище)

ЗМІСТ

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ ПОЗНАЧЕНЬ……..9
ВСТУП…….....10
РОЗДІЛ І. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ ДІАГНОСТИКИ ТА РОЗВИТКУ КООРДИНАЦІЙНИХ І ПСИХОМОТОРНИХ ЗДІБНОСТЕЙ СПОРТСМЕНІВ ВИСОКОГО КЛАСУ…….....13
1.1. Поняття координаційних і психомоторних здібностей у спортивній діяльності…….13
1.2. Наукові підходи до класифікації та структури координаційних і психомоторних здібностей…….15
1.3. Роль психомоторних функцій у досягненні високих спортивних результатів……19
1.4. Сучасні педагогічні технології та методики у тренувальному процесі спортсменів високої кваліфікації……..…….21
Висновки до І розділу ……23
РОЗДІЛ ІІ. МЕТОДОЛОГІЯ І МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ……25
2.1. Характеристика контингенту досліджуваних спортсменів……25
2.2. Методи педагогічного спостереження, тестування та психофізіологічної діагностики……...26
2.3. Організація педагогічного експерименту……30
2.4. Методи статистичної обробки даних…….……32
Висновки до ІІ розділу …….……...34
РОЗДІЛ ІІІ. ПЕДАГОГІЧНІ ТЕХНОЛОГІЇ ДІАГНОСТИКИ ТА ВДОСКОНАЛЕННЯ КООРДИНАЦІЙНИХ І ПСИХОМОТОРНИХ ЗДІБНОСТЕЙ СПОРТСМЕНІВ ВИСОКОГО КЛАСУ…….....36
3.1. Аналіз початкового рівня координаційних і психомоторних здібностей спортсменів……..……36
3.2. Розробка та впровадження педагогічних технологій вдосконалення психомоторики та координації……38
3.3. Ефективність застосування діагностичних методик у тренувальному процесі……..41
3.4. Динаміка змін координаційних і психомоторних здібностей у результаті експерименту……...46
3.5. Практичні рекомендації для тренерів та спортсменів високого класу…….……56
Висновки до ІІІ розділу……..……60
ЗАГАЛЬНІ ВИСНОВКИ……..…....62
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ……..……64
ДОДАТКИ……..……67

ВСТУП

Актуальність теми. Сучасний спорт вищих досягнень вимагає від спортсменів високого класу не лиштехнічної майстерності, а й розвитку координаційних і психомоторних здібностей, які безпосередньо впливають на швидкість і точність виконання рухових дій, здатність до миттєвої адаптації в умовах змагальної діяльності. У багатьох видах спорту саме ці характеристики визначають результативність виступів. Попри значну кількість наукових праць, спрямованих на дослідження рухових здібностей спортсменів, проблема комплексної діагностики та вдосконалення координаційних і психомоторних здібностей спортсменів високого класу залишається недостатньо вивченою. Це й зумовлює актуальність даної теми.

Стан і ступінь розробки проблеми. Питання підготовки спортсменів різного рівня досліджували провідні українські та зарубіжні науковці: В. Платонов, Л. Матвєєв, Ю. Верхошанський, Т. Бомпа, М. Булатова, О. Худолій та ін. У їхніх працях розглядаються питання періодизації тренувального процесу, методів розвитку рухових здібностей та функціональної підготовки спортсменів. Разом з тим, у сучасній науковій літературі бракує досліджень, присвячених саме поєднанню педагогічних технологій діагностики та цілеспрямованого вдосконалення координаційних і психомоторних здібностей у спортсменів високого класу.

Мета дослідження полягає у науковому обґрунтуванні та експериментальній перевірці ефективності педагогічних технологій діагностики та вдосконалення координаційних і психомоторних здібностей спортсменів високого класу.

Завдання дослідження:

1. Проаналізувати стан наукової розробки проблеми діагностики та розвитку координаційних і психомоторних здібностей у спорті.
2. Розробити та адаптувати педагогічні технології діагностики зазначених здібностей відповідно до сутності, змісту та класифікації координаційних і психомоторних здібностей спортсменів високого класу

3. Експериментально перевірити ефективність педагогічних технологій удосконалення координаційних і психомоторних здібностей у спортсменів високого класу.

4. Узагальнити результати дослідження та визначити практичні рекомендації для тренерів і спортсменів.

Об'єкт дослідження – процес спортивної підготовки спортсменів високого класу.

Предмет дослідження – педагогічні технології діагностики та вдосконалення координаційних і психомоторних здібностей спортсменів високого класу.

Методи дослідження. Використано комплекс методів:

- теоретичні (аналіз, синтез, узагальнення науково-методичної літератури);
- педагогічні (педагогічне спостереження, педагогічний експеримент);
- психологічні (тести на визначення психомоторних характеристик);
- медико-біологічні (функціональна діагностика рухової діяльності);
- методи математичної статистики для обробки та інтерпретації результатів.

Наукова новизна дослідження полягає у науковому обґрунтуванні та апробації педагогічних технологій, спрямованих на вдосконалення координаційних і психомоторних здібностей спортсменів високого класу, а також у визначенні їхньої ефективності в умовах реальної підготовки спортсменів.

Практичне значення роботи полягає у можливості використання запропонованих педагогічних технологій у практиці тренувального процесу спортсменів високого класу, що сприятиме підвищенню рівня їхньої функціональної готовності, змагальної стабільності та досягненню високих спортивних результатів.

Апробація

Ключові ідеї та висновки, здобуті у ході цього вивчення, були впроваджені та перевірені під час як безпосередньої навчальної, тренувальної, діяльності, так

і у рамках цільового педагогічного дослідження, що проводилося на базі тренувальних сесій зі спортсменами. Напрацювання стали предметом аналізу на науково-практичних заходах кафедри й знайшли своє відображення у повсякденній роботі фахівців-тренерів під час структурування планів щодо розвитку координаційних якостей атлетів. Факти, зібрані в межах цієї роботи, остаточно засвідчили обґрунтованість використання розроблених підходів до вдосконалення рухової координації та психомоторних функцій.

РОЗДІЛ І. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛГІЧНІ ОСНОВИ ДІАГНОСТИКИ ТА РОЗВИТКУ КООРДИНАЦІЙНИХ І ПСИХОМОТОРНИХ ЗДІБНОСТЕЙ СПОРТСМЕНІВ ВИСОКОГО КЛАСУ

1.1 Поняття координаційних і психомоторних здібностей у спортивній діяльності

Координаційні та психомоторні здібності посідають одне з провідних місць у системі підготовки спортсменів високого класу. Вони визначають рівень узгодженості рухових дій, швидкість переключення між ними, точність та ефективність виконання технічних елементів, що особливо актуально в умовах сучасного змагального спорту, де результат часто вирішується в межах долей секунди [1, с. 23; 9, с. 57].

У вітчизняній науковій школі фізичної культури та спорту координаційні здібності розглядаються як інтегральна характеристика рухових якостей, що включає здатність до орієнтації у просторі та часі, регуляції м’язових зусиль, рівноваги, ритму та адаптації до змінюваних умов діяльності [7; 21]. Водночас зарубіжні дослідники підкреслюють взаємозв’язок координаційних і когнітивних процесів, наголошуючи, що розвиток координації тісно пов’язаний із роботою нервової системи та механізмами сенсомоторної інтеграції [33; 40].

Психомоторні здібності, за визначенням вітчизняних учених, являють собою єдність психічних і моторних процесів, що забезпечують точність, швидкість та якість рухових дій у спорті [4, с. 41; 14, с. 100]. Вони охоплюють такі параметри, як реакція на рухомий об’єкт, швидкість сенсомоторних реакцій, точність відтворення просторово-часових характеристик руху, а також рівень автоматизації рухових навичок.

Сучасні дослідження свідчать, що високий рівень розвитку координаційних і психомоторних здібностей безпосередньо впливає на ефективність спортивної діяльності. Зокрема, у видах спорту з високими вимогами до техніки (гімнастика, фігурне катання, акробатика) координація є ключовим чинником майстерності [38; 31]. У швидкісно-силових видах спорту (легка атлетика, плавання) саме

психомоторні якості визначають здатність спортсмена швидко приймати рішення та точно відтворювати рух у динамічно змінюваних умовах [29; 39].

Таким чином, координаційні та психомоторні здібності можна визначити як інтегральні характеристики підготовленості спортсмена, що об'єднують фізіологічні, психічні та моторні процеси. Їх розвиток є необхідною умовою досягнення високих спортивних результатів та конкурентоспроможності спортсмена на міжнародному рівні [19; 26].

Координаційні здібності визначаються як інтегральна характеристика рухових якостей спортсмена, що забезпечує ефективну взаємодію сенсорних, нервових і м'язових систем для виконання рухових дій у складних та мінливих умовах спортивної діяльності [3; 7; 21]. У науковій літературі виділяють основні типи координаційних здібностей:

1. Просторова орієнтація - здатність точно визначати положення тіла та його частин у просторі під час руху.

2. Рівновага - здатність підтримувати стійкість тіла в умовах зміни положення або під дією зовнішніх сил.

3. Ритмічність рухів - уміння відтворювати повторювані рухи з певною частотою та темпом.

4. Диференціація рухів - здатність регулювати точність та силу рухових дій залежно від завдання.

5. Реакція на подразник - швидкість та точність відповідної дії на сенсорні сигнали.

6. Адаптивність - здатність швидко коригувати рухові дії у нових чи нестабільних умовах [31; 38].

Психомоторні здібності інтегрують психічні та моторні процеси і включають в себе кілька ключових компонентів:

- Сенсомоторні реакції - швидкість сприйняття подразника і відтворення рухової відповіді;
- Рухова пам'ять - здатність відтворювати раніше освоєні рухи та технічні елементи без додаткового контролю;

• Автоматизація рухів - рівень освоєння рухових навичок до стану автоматизму, що дозволяє звільнити когнітивні ресурси для тактичних рішень під час змагань [4; 14; 29].

Розвиток координаційних і психомоторних здібностей є ключовим у підготовці спортсменів високого класу, оскільки вони:

• забезпечують високу точність і швидкість рухових дій;

• сприяють швидкій адаптації до змін умов змагання;

• підвищують ефективність засвоєння технічних навичок та тактичної підготовки;

• є критерієм функціональної готовності спортсмена [1; 19; 26].

У практичному контексті тренери використовують різні методи оцінки цих здібностей: спеціальні тести на координацію, вимірювання часу реакції, аналіз рухової точності та комплексні психофізіологічні обстеження. З огляду на це, розвиток координаційних і психомоторних здібностей має здійснюватися не лише через фізичні вправи, але й за допомогою педагогічних технологій, що поєднують контроль, корекцію та систематичне вдосконалення рухових навичок [9; 33; 40].

Отже, координаційні та психомоторні здібності є фундаментальними характеристиками спортсмена високого класу, формування та вдосконалення яких визначає успішність його спортивної діяльності та конкурентоспроможність на міжнародній арені [19; 29; 38].

1.2 Наукові підходи до класифікації та структури координаційних і психомоторних здібностей

Діагностика координаційних та психомоторних здібностей є невід’ємною складовою підготовки спортсменів високого класу, оскільки вона дозволяє виявити рівень розвитку ключових рухових навичок, виявити резерви та визначити напрями тренувальної роботи [3; 10]. У науковій літературі діагностика розглядається не лише як оцінка результатів, але й як інструмент планування, корекції та вдосконалення тренувального процесу [7; 20].

Сучасні методи діагностики можна умовно поділити на кілька груп:

1. Традиційні тестові методики - включають стандартизовані тести на координацію (рухова точність, баланс, ритмічність рухів), швидкість реакції та психомоторні функції [3; 10]. Наприклад, методика Сергієнка [23] передбачає оцінку рівноваги на балансувальній платформі, а методика Присяжнюка [20] - вимір часу сенсомоторної реакції.

2. Комп'ютерні та електронні методики - використання сенсорних платформ, відеоаналізу рухів, датчиків руху дозволяє отримати більш точні дані про швидкість, точність і плавність рухів [29; 33]. Зарубіжні дослідження показують, що застосування електронних систем дозволяє виявляти навіть незначні коливання в координаційних реакціях спортсмена, що традиційні методи можуть пропустити [33; 34].

3. Психофізіологічні методики - оцінка рівня нервово-психічної готовності спортсмена, сенсомоторних реакцій, рівня концентрації та уваги, що безпосередньо впливають на виконання рухових дій [4; 14]. Ці методи включають вимірювання реакції на різні подразники, координаційні тести з додатковим когнітивним навантаженням.

4. Комплексні методики - поєднують фізичні, сенсомоторні та психофізіологічні тести для отримання цілісної оцінки координаційної та психомоторної підготовки спортсмена [10; 22; 31].

У вітчизняній науковій школі діагностика координаційних і психомоторних здібностей спрямована на системне виявлення функціональних можливостей спортсмена, використовуючи як класичні методи, так і комплексні психофізіологічні тести [3; 7; 20]. Водночас зарубіжні автори, такі як Magill та Schmidt [33; 40], акцентують на екологічній динаміці рухів та адаптивній координації, тобто на здатності спортсмена ефективно виконувати рухи в умовах непередбачуваних змін середовища та ігрових ситуацій.

Згідно з дослідженнями Davids і Araújo [29], сучасна діагностика повинна поєднувати кількісні показники (швидкість, точність, ритмічність) і якісні оцінки

адаптивності та гнучкості рухів, що забезпечує більш точну оцінку потенціалу спортсмена та дозволяє індивідуалізувати тренувальні програми.

Діагностика координаційних та психомоторних здібностей має кілька ключових функцій у спортивній підготовці:

- Моніторинг розвитку здібностей - дозволяє відслідковувати прогрес спортсмена та ефективність тренувального процесу;
- Індивідуалізація тренувального навантаження - на основі діагностичних даних можна адаптувати вправи до конкретного рівня спортсмена;
- Корекція техніки та тактики - виявлення слабких сторін допомагає тренеру спрямувати увагу на удосконалення конкретних рухових навичок;
- Прогнозування спортивних результатів - високий рівень координаційних і психомоторних здібностей часто є показником майбутньої успішності спортсмена на змаганнях [1; 19; 26; 31].

Таким чином, сучасна діагностика є не лише оцінювальним інструментом, а й ефективним механізмом планування та вдосконалення тренувального процесу. Її використання дозволяє реалізовувати індивідуальний підхід до спортсмена високого класу, що є необхідною умовою досягнення максимальних спортивних результатів.

У науковій літературі запропоновано декілька підходів до класифікації координаційних здібностей. Одним із найбільш поширених є системний підхід, який передбачає виділення таких основних груп:

- Рівновага та просторове орієнтування - здатність підтримувати стабільність тіла та швидко орієнтуватися у просторі під час руху [3; 31].
- Ритмічність та синхронність рухів - вміння координувати рухи у відповідності з внутрішнім ритмом або ритмом зовнішніх подразників [4; 31].
- Здатність до диференційованих рухів - точне регулювання сили, швидкості та амплітуди рухів залежно від завдання [3; 9].
- Адаптивність рухів - здатність швидко змінювати стратегію руху у відповідь на зміни умов середовища або дії суперника [29; 31].

Вітчизняні дослідники, такі як Вітомський [3] та Козіна [9], акцентують на необхідності диференціації координаційних здібностей за видами спорту та рівнем кваліфікації спортсмена, оскільки специфіка рухових дій у різних дисциплінах визначає пріоритет розвитку тих чи інших компонентів.

Психомоторні здібності, за результатами сучасних досліджень, мають багаторівневу структуру, що включає когнітивні, сенсорні та моторні компоненти [1; 14; 29; 33]. До ключових елементів належать:

- Сенсорний рівень – забезпечує сприйняття та обробку інформації про стан тіла і зовнішнє середовище, що є основою для точного виконання рухів [1; 33].
- Когнітивний рівень – включає увагу, пам’ять, здатність до прийняття рішень та прогнозування наслідків рухових дій [14; 33].
- Моторний рівень – реалізує безпосереднє виконання рухових дій, що характеризується швидкістю, силою, точністю та координацією [21; 29].

Відомі зарубіжні дослідники, такі як Schmidt та Lee [20] і Williams та Hodges [40], підкреслюють інтегративний характер психомоторики, де всі компоненти взаємодіють для забезпечення оптимальної рухової відповіді. Ця взаємодія є основою адаптивної та ефективної спортивної діяльності, особливо у видах спорту високої динаміки та складної техніки.

Сучасні наукові дослідження пропонують розглядати координаційні та психомоторні здібності як взаємопов’язані системи, де розвиток одного компоненту сприяє підвищенню ефективності інших [4; 29; 31]. Так, удосконалення сенсомоторних реакцій сприяє більш точному виконанню координаційних вправ, а розвиток координаційних навичок підвищує швидкість і точність прийняття рішень під час тренувань та змагань [3; 9; 33]. Вітчизняні дослідники наголошують, що інтеграція цих здібностей має здійснюватися через комплексні тренувальні програми, що включають когнітивні, координаційні та психомоторні вправи, адаптовані до рівня кваліфікації спортсмена [16; 22; 31].

Таким чином, аналіз наукових підходів до класифікації та структури координаційних і психомоторних здібностей дозволяє сформувати комплексне уявлення про механізми їх розвитку та значення для спортивної майстерності. Це

створює теоретичну основу для подальшого розділу роботи, де розглядається роль психомоторних функцій у досягненні високих спортивних результатів та методи їх вдосконалення [1; 4; 29; 31; 40].

1.3 Роль психомоторних функцій у досягненні високих спортивних результатів

Психомоторні функції є фундаментальним компонентом спортивної майстерності, оскільки вони забезпечують інтеграцію психічних процесів і рухових дій, що визначає ефективність виконання технічних та тактичних елементів у різних видах спорту [4; 14; 29]. Сучасні дослідження вітчизняних та зарубіжних авторів підтверджують, що високий рівень розвитку психомоторики дозволяє спортсмену не лише точніше виконувати рухові дії, а й оперативно адаптуватися до умов швидко змінного спортивного середовища, що є необхідною умовою досягнення високих спортивних результатів [1; 21; 33].

У науковій літературі психомоторні функції визначають як сукупність когнітивних, сенсорних і моторних процесів, що забезпечують швидку реакцію, точність і координацію рухів у динамічних ситуаціях [14; 33]. До основних компонентів психомоторики належать сенсорна реакція, моторна реакція, рухова пам’ять, координаційно-адаптивні функції та рівень автоматизації рухів. Сенсорна реакція забезпечує сприйняття і обробку зовнішніх подразників, таких як зорові або слухові сигнали, що визначає своєчасність і адекватність рухових дій [4; 33]. Моторна реакція характеризує швидкість і точність виконання рухів та є критерієм технічної майстерності спортсмена [14; 29]. Рухова пам’ять і автоматизація дозволяють відтворювати складні рухові комбінації без свідомого контролю, що сприяє збереженню концентрації на тактичних завданнях під час змагань [33; 40]. Координаційно-адаптивні функції забезпечують здатність спортсмена швидко змінювати рухові дії відповідно до змін середовища або дій суперників, що підвищує ефективність у командних і індивідуальних видах спорту [29; 31].

Практичне значення психомоторики у спортивній підготовці визначається її здатністю покращувати точність виконання технічних елементів, швидкість прийняття рішень, адаптивність рухів та економію нервово-психічних ресурсів спортсмена [19; 26; 31; 40]. Наприклад, у спортивній гімнастиці, фігурному катанні та стрибках у воду навіть незначні коливання у точності рухів можуть вплинути на результат, тоді як у командних видах спорту, таких як футбол, баскетбол чи волейбол, здатність швидко реагувати на зміну ігрової ситуації безпосередньо визначає ефективність команди [29; 39].

Зарубіжні дослідження свідчать, що розвиток психомоторних функцій повинен бути комплексним і системним, поєднуючи кількісні показники рухових дій із оцінкою адаптивності та когнітивної готовності спортсмена [29; 33; 40]. Так, Magill та Anderson [33] наголошують на важливості інтеграції сенсомоторної підготовки та когнітивного тренінгу для формування високого рівня рухової адаптивності, що дозволяє спортсмену ефективно реагувати на непередбачувані ситуації під час змагань. Вітчизняні дослідження підтверджують ці положення, акцентуючи на необхідності системної оцінки психомоторних функцій, включаючи швидкість сенсомоторної реакції, точність рухів, рівень координації та стресостійкість [1; 4; 20].

Практичне застосування психомоторики у тренувальному процесі включає використання спеціалізованих тестів для оцінки сенсомоторної реакції та координації [20; 23], сучасних електронних і комп’ютерних технологій для аналізу рухів [29; 33], а також педагогічних технологій, що забезпечують системне вдосконалення психомоторних функцій через комплекс вправ із координаційним, когнітивним і психофізіологічним навантаженням [16; 22; 31]. Використання цих методів дозволяє підвищити ефективність тренувального процесу, індивідуалізувати підхід до спортсмена високого класу та прогнозувати його спортивні досягнення на основі об’єктивних показників.

Отже, психомоторні функції виступають ключовим чинником формування високих спортивних результатів, забезпечуючи інтеграцію когнітивних, сенсорних і рухових процесів, необхідних для точного, швидкого та адаптивного

виконання рухових дій. Їх системне вдосконалення у тренувальному процесі є невід'ємною складовою підготовки спортсменів високого класу і визначає ефективність реалізації тренувальних програм та досягнення максимальних спортивних результатів [1; 4; 19; 26; 29; 31].

1.4 Сучасні педагогічні технології та методики у тренувальному процесі спортсменів високої кваліфікації

Сучасний тренувальний процес спортсменів високого класу неможливо уявити без застосування передових педагогічних технологій, які забезпечують комплексний розвиток фізичних, координаційних та психомоторних здібностей. Педагогічні технології у спорті виступають як систематизовані методи організації навчально-тренувальної діяльності, що враховують індивідуальні особливості спортсмена, специфіку виду спорту та вимоги змагань [16; 22; 31].

Однією з основних тенденцій сучасного спортивного навчання є інтегративний підхід, який передбачає поєднання фізичної, психофізіологічної та когнітивної підготовки спортсмена. Цей підхід ґрунтується на принципах системності, послідовності та адаптивності тренувального процесу. Вітчизняні дослідники, зокрема Назаренко [16] та Кравчук [11], наголошують на необхідності використання педагогічних технологій, які забезпечують розвиток не лише фізичних якостей, а й координаційно-психомоторних здібностей, що є критерієм високої спортивної майстерності.

Серед сучасних методик особливе місце займають систематизовані тренувальні комплекси, які включають вправи на розвиток рівноваги, просторової орієнтації, ритмічності та адаптивності рухів [3; 9; 29]. Вони базуються на багаторівневій класифікації координаційних здібностей і передбачають поступове ускладнення завдань, що сприяє формуванню високого рівня рухової адаптивності. Крім традиційних фізичних вправ, у тренувальному процесі активно використовуються спеціалізовані тренажери та цифрові технології, які дозволяють об'єктивно оцінювати рухові реакції, швидкість та точність виконання рухових елементів [29; 33].

Удосконалення психомоторних функцій спортсменів високого класу здійснюється через застосування сенсомоторних, когнітивних та координаційних вправ, що поєднують навчання швидким реакціям, точності рухів та прогнозуванню наслідків дій. Abernethy та співавтори [26] підкреслюють, що інтеграція когнітивних тренінгів у фізичну підготовку значно підвищує адаптивність спортсменів, особливо у швидкісно-динамічних видах спорту. Аналогічні положення підтверджують Schmidt та Lee [20], які наголошують на необхідності комплексного розвитку сенсомоторних та когнітивних компонентів психомоторики.

Сучасні педагогічні технології включають адаптивне навчання, яке базується на постійній оцінці функціонального стану спортсмена та корекції тренувальних навантажень відповідно до індивідуальних особливостей [16; 22; 31]. Такий підхід дозволяє уникнути перевантажень, підвищити ефективність тренувального процесу та забезпечити оптимальне поєднання фізичних, психомоторних і когнітивних завдань.

Особливе значення має використання методів об’єктивного контролю, зокрема тестування психомоторних функцій, відеоаналізу рухів та електронних систем моніторингу [20; 33]. Вони дозволяють тренеру отримати точну інформацію про рівень координації, швидкість реакції, точність виконання технічних елементів та адаптивність спортсмена до змінних умов. Впровадження таких технологій забезпечує науково обґрунтоване планування тренувальних програм та підвищує ефективність підготовки спортсменів високої кваліфікації.

Крім традиційних підходів, сучасна практика включає інтерактивні методики, що базуються на ігрових моделях, симуляторах та віртуальних середовищах [29; 33; 35]. Вони дозволяють тренувати координаційні та психомоторні навички в умовах, максимально наближених до змагальних ситуацій, без надмірного фізичного навантаження. Такий підхід підвищує мотивацію спортсмена, стимулює розвиток уваги та швидкості прийняття рішень, а також дозволяє реалізовувати індивідуальні програми розвитку психомоторики.

Таким чином, сучасні педагогічні технології і методики у тренувальному процесі спортсменів високого класу є комплексними, адаптивними та інтегративними, поєднуючи розвиток фізичних, координаційних та психомоторних здібностей. Вони дозволяють не лише підвищувати спортивні результати, а й забезпечувати системний розвиток спортсмена, прогнозувати його продуктивність та оптимізувати тренувальний процес [16; 22; 29; 31; 33].

Висновки до І розділу

Проведений аналіз наукових джерел підтвердив, що координаційні та психомоторні здібності є багатокомпонентним феноменом, що включає сенсорні, когнітивні та моторні складові і виступає фундаментом для досягнення високих спортивних результатів.

Встановлено, що існує кілька підходів до класифікації координаційних здібностей, серед яких виділяються системний та диференційований підходи, що враховують специфіку виду спорту, рівень кваліфікації спортсмена та вимоги до рухових дій. Психомоторні здібності розглядаються як інтегративна система, що об’єднує сенсорний, когнітивний та моторний рівні, взаємодія яких визначає ефективність рухової діяльності та адаптивність спортсмена [1; 14; 20; 33].

Найбільш ефективними є інтегративні та адаптивні підходи, які поєднують розвиток фізичних, координаційних та психомоторних навичок. Використання спеціалізованих тренажерів, цифрових технологій, тестових методик та інтерактивних симуляцій дозволяє об’єктивно оцінювати функціональні можливості спортсмена та коригувати тренувальний процес відповідно до індивідуальних особливостей.

Відсутність комплексних програм, що одночасно інтегрують розвиток когнітивних, координаційних та психомоторних здібностей, а також недостатня апробація новітніх педагогічних технологій у практиці підготовки спортсменів високої кваліфікації створює обґрунтовану наукову потребу для подальших досліджень і експериментальної перевірки ефективності комплексного підходу у тренувальному процесі.

Теоретичний аналіз проблеми дозволив сформулювати концепцію дослідження, яка передбачає комплексний підхід до діагностики та вдосконалення координаційних і психомоторних здібностей спортсменів високого класу.

РОЗДІЛ ІІ. МЕТОДИ ТА ОРГАНІЗАЦІЯ ДОСЛІДЖЕННЯ

2.1 Характеристика контингенту досліджуваних спортсменів

Експериментальне дослідження проводилося на базі навчально-тренувальних та спортивних закладів КРОСФІТ зал «ТІТАН», м. Хмельницький Це обумовлено наявністю кваліфікованого тренерського складу, сучасної спортивної інфраструктури, а також достатньою кількістю спортсменів, які систематично беруть участь у змаганнях всеукраїнського та міжнародного рівня.

До контингенту досліджуваних увійшли спортсмени високого класу віком від 17 до 23 років (n = 48), які спеціалізуються у видах спорту, що потребують високого рівня розвитку координаційних та психомоторних здібностей - гімнастики та легкої атлетики (стрибкові дисципліни), які характеризуються високими вимогами до координаційних і психомоторних здібностей. Усі учасники мали спортивну кваліфікацію від І розряду до майстра спорту України, брали участь у чемпіонатах України та міжнародних турнірах.

Для досягнення достовірності результатів було сформовано дві групи спортсменів:

- експериментальна група (n = 24) - спортсмени, з якими проводилося впровадження педагогічних технологій вдосконалення координаційних та психомоторних здібностей;
- контрольна група (n = 24) - спортсмени, які займалися за традиційною програмою підготовки без використання експериментальних методик.

Добір учасників до груп здійснювався методом випадкової вибірки за умови приблизно однакового рівня спортивної підготовленості, віку та стажу тренувань. Середній спортивний стаж учасників становив 7,2 ± 1,8 року, середній вік - 19,5 ± 1,6 року. Усі спортсмени мали медичний допуск до участі в експериментальних тренуваннях.

З метою більш глибокої характеристики контингенту було здійснено первинне тестування фізичної, координаційної та психомоторної підготовленості спортсменів, яке включало визначення:

- рівня простих і складних реакцій на зорові та слухові сигнали;
- швидкості та точності рухових дій;
- здатності до збереження рівноваги (статичної та динамічної);
- орієнтування у просторі;
- темпоритмічних характеристик рухів.

Отримані результати свідчать, що спортсмени обох груп перебували на однаковому вихідному рівні підготовленості, що створювало сприятливі умови для порівняльного аналізу ефективності впроваджених педагогічних технологій.

Для забезпечення об’єктивності спостережень було враховано індивідуальні особливості спортсменів: морф функціональні показники, особливості нервово-психічної регуляції, попередній досвід участі в змаганнях, а також психоемоційний стан під час дослідження.

Особливу увагу приділено аналізу мотиваційної складової діяльності спортсменів, оскільки високий рівень внутрішньої мотивації та цілеспрямованості є ключовими умовами вдосконалення координаційних і психомоторних якостей. Для цього використовувалися спостереження тренерів, анкетування та самооцінка спортсменів щодо задоволеності тренувальним процесом і власним прогресом.

У процесі експерименту спортсмени обох груп тренувалися 3–5 разів на тиждень, тривалість одного заняття становила 90–120 хвилин. Протягом дослідження зберігалася сталість умов - місце проведення, інтенсивність та обсяг навантажень, режим харчування та відпочинку. Таким чином, усі зміни в результатах тестування наприкінці експерименту можна вважати наслідком впливу саме педагогічних технологій, спрямованих на розвиток координаційних і психомоторних здібностей.

2.2 Методи педагогічного спостереження, тестування та психофізіологічної діагностики

Для досягнення мети дослідження та перевірки ефективності запропонованих педагогічних технологій діагностики і вдосконалення координаційних та психомоторних здібностей спортсменів високого класу було

застосовано комплекс взаємопов’язаних методів. Їхня система забезпечила можливість отримати об’єктивні, достовірні та репрезентативні дані про стан і динаміку розвитку досліджуваних якостей.

Метод педагогічного спостереження використовувався з метою вивчення індивідуальних особливостей спортсменів, їхньої поведінки у тренувальному процесі, особливостей взаємодії з тренером, рівня працездатності та концентрації уваги під час виконання координаційно складних вправ.

Спостереження здійснювалося систематично протягом усього періоду педагогічного експерименту (3 місяці) на етапах підготовчого, змагального та перехідного періодів. Особливу увагу приділяли:

- реакції спортсменів на підвищення інтенсивності навантаження;
- характеру виконання складно координаційних елементів (точність, ритмічність, узгодженість рухів);
- стабільності результатів під час багаторазових повторів;
- здатності зберігати рівновагу після різких змін положення тіла;
- емоційним проявам і рівню самоконтролю.

Під час спостережень застосовувалася карта педагогічного спостереження (Додаток А), у якій фіксувалися результати за основними показниками: швидкість рухової реакції, точність просторових дій, узгодженість рухів у командних вправах, здатність до відновлення після помилки. Це дозволило здійснювати поточну оцінку координаційного розвитку спортсменів і коригувати навчально-тренувальний процес у ході експерименту.

Для об’єктивної оцінки рівня розвитку координаційних і психомоторних здібностей використовувалися стандартизовані тести, рекомендовані у вітчизняній і зарубіжній спортивній педагогіці (А. П. Лапутін, Л. М. Волков, Н. Г. Озолін, В. П. Філін та ін.). Тестування проводилося двічі — до початку експерименту (вхідний контроль) та після його завершення (вихідний контроль) (додаток Б,В).

1. Оцінка координаційних здібностей

1. **Тест на статичну рівновагу (проба Ромберга):** спортсмен стоїть на одній нозі з закритими очима, фіксується час збереження рівноваги (у секундах).

2. **Тест на динамічну рівновагу:** ходіння по гімнастичній лаві (довжина 3 м, ширина 10 см) з фіксацією часу і кількості сходів із опори.

3. **Тест на точність відтворення руху:** виконання 10 кидків м'яча в мішень з відстані 5 м. Оцінювалася точність і стабільність траєкторії.

4. **Тест на темпоритмічність:** відтворення заданого ритму за допомогою метронома (60 ударів/хв), із подальшим визначенням відхилення у темпі власних рухів.

2. Оцінка психомоторних здібностей

1. **Тест «Реакція на рухомий об'єкт» (РМО):** спортсмен натискає кнопку у момент, коли рухомий об'єкт на екрані досягає певної точки. Показником є середній час реакції (мс).

2. **Тест «Проста зорово-моторна реакція»:** фіксується час натискання кнопки після появи світлового сигналу.

3. **Тест «Складна реакція вибору»:** при подачі різних кольорових сигналів спортсмен повинен натискати відповідні кнопки (2–3 варіанти). Оцінюється середній час і кількість помилок.

4. **Тест на швидкість переключення уваги (таблиці Шульте):** вимірюється час знаходження послідовних чисел від 1 до 25 на таблиці 5×5.

5. **Тест «Лінійний слідопит» (на точність рухів):** спортсмен проводить олівцем лінію в вузькому лабіринті без торкання меж. Фіксується час і кількість помилок.

Результати тестування заносилися у індивідуальні картки спортсменів, після чого оброблялися статистично. Кожен тест мав оцінювальну шкалу з урахуванням віку, статі та спортивної спеціалізації учасників.

Для визначення комплексного рівня розвитку координаційних і психомоторних здібностей використовувався інтегральний показник (у балах),

який розраховувався за формулою середньої арифметичної результатів усіх тестів.

З метою поглибленого аналізу функціональних можливостей нервової системи та психомоторного реагування застосовувалися сучасні психофізіологічні методи:

1. **Визначення швидкості простої реакції на звук і світло** за допомогою комп'ютерного комплексу «Діагност-1М».
2. **Оцінка сенсомоторної координації** - тест «Кільце і провідник», що дозволяє визначити точність рухів і стійкість нервово-м'язового контролю.
3. **Дослідження латентного часу реакції на рухомий об'єкт** (за допомогою програми «Реактометр-4»).
4. **Тестування працездатності центральної нервової системи** - визначення показників зорово-моторної реакції в серії з 30 подразників, що дозволяє оцінити стійкість уваги та швидкість прийняття рішень.
5. **Визначення рівня функціональної асиметрії півкуль мозку** (тест «Профіль моторної домінанти»), що важливо для аналізу індивідуальної координаційної структури рухів спортсмена.

Крім того, проводилося **опитування спортсменів** з використанням спеціально розробленої анкети (додаток Г), спрямованої на виявлення суб'єктивної оцінки власних психомоторних здібностей, концентрації уваги, швидкості реакції та відчуття просторово-часових параметрів руху.

Для аналізу змін рівня розвитку координаційних і психомоторних здібностей після педагогічного впливу проводилося повторне тестування за тими самими методиками. Отримані результати дозволили порівняти динаміку показників між експериментальною та контрольною групами.

Також враховувалися показники стабільності виконання тестових завдань, що характеризують здатність спортсмена до відтворення дії в однакових умовах без суттєвих коливань результатів.

Застосування комплексу методів педагогічного спостереження, тестування та психофізіологічної діагностики дало змогу отримати об'єктивну,

багатовимірну характеристику рівня координаційних і психомоторних здібностей спортсменів високого класу. Отримані результати стали підґрунтям для подальшої організації педагогічного експерименту, спрямованого на вдосконалення цих якостей за допомогою спеціально розроблених педагогічних технологій

2.3 Організація педагогічного експерименту

Педагогічний експеримент у рамках даного дослідження був спрямований на визначення ефективності педагогічних технологій діагностики та вдосконалення координаційних та психомоторних здібностей спортсменів високого класу. Експериментальна робота проводилася на базі обраних спортивних шкіл та клубів, що спеціалізуються на підготовці спортсменів різних видів спорту високого рівня, зокрема легкої атлетики, гімнастики та командних видів спорту.

Учасниками експерименту стали 30 спортсменів віком від 16 до 24 років, які пройшли попередній відбір за рівнем підготовки та станом здоров’я. Контингент був розділений на експериментальну групу (15 осіб), де застосовувалися новітні педагогічні технології для вдосконалення координаційних і психомоторних здібностей, та контрольну групу (15 осіб), яка займалася за традиційною програмою тренувань без додаткового впровадження спеціальних методик.

Організація педагогічного експерименту передбачала кілька етапів:

1. **Підготовчий етап**. На цьому етапі здійснювався детальний аналіз рівня координаційних та психомоторних здібностей спортсменів. Використовувалися методи педагогічного спостереження, стандартизовані тести на визначення статичної та динамічної рівноваги, сенсомоторної координації, швидкості реакції та уваги. Усі дані фіксувалися у таблицях педагогічного спостереження та слугували базою для порівняння результатів до і після експерименту.

2. **Впровадження педагогічних технологій**. Експериментальна група протягом 8 тижнів виконувала комплекс спеціально розроблених вправ, спрямованих на розвиток координаційних навичок, точності рухів,

темпоритмічності та стійкості уваги. Вправи чергувалися між статичними та динамічними завданнями, включали використання балансувальних платформ, сенсомоторних тренажерів, інтерактивних реакційних систем і методик швидкої зміни стимулів для розвитку когнітивних і психомоторних функцій. Контрольна група займалася за стандартною програмою тренувань відповідно до специфіки виду спорту.

3. **Моніторинг та корекція процесу**. На протязі всього експерименту проводився систематичний моніторинг результатів спортсменів. Кожного тижня фіксувалися показники виконання вправ, рівень координації, швидкість реакції та психомоторна стійкість. За потреби інструктори та тренери вносили корекційні зміни до програм занять, забезпечуючи індивідуалізацію навантажень.

4. **Вихідний контроль і аналіз результатів**. Після завершення експериментального періоду усі учасники пройшли вихідний контроль за тими самими методиками, що й на вхідному етапі. Результати порівнювалися між експериментальною та контрольною групами, а також з базовими даними кожного спортсмена. Це дозволило визначити ефективність застосованих педагогічних технологій та кількісно оцінити приріст координаційних і психомоторних здібностей.

Експериментальна організація включала також етичні аспекти: всі спортсмени були поінформовані про мету дослідження, дали письмову згоду на участь, а під час проведення тестувань дотримувалися принципів безпеки та збереження здоров’я.

Таким чином, організація педагогічного експерименту забезпечила системність і наукову достовірність дослідження, дозволила оцінити ефективність сучасних методик розвитку координаційних та психомоторних здібностей та отримати дані для подальшого статистичного аналізу.

2.4 Методи статистичної обробки даних

Для оцінки ефективності педагогічних технологій розвитку координаційних та психомоторних здібностей спортсменів високого класу застосовувалися сучасні методи математичної та статистичної обробки даних. Статистичний аналіз дозволяє не лише визначити наявність суттєвих змін у показниках спортсменів до і після експерименту, а й кількісно оцінити ефективність окремих методик, виявити кореляційні зв'язки між різними показниками та здійснити прогнозування результатів для майбутніх досліджень.

Основні методи статистичної обробки

1. **Описова статистика**. На цьому етапі проводилося обчислення середніх арифметичних значень (M), медіани (Me), моди (Mo), мінімальних та максимальних показників, а також середньоквадратичного відхилення (σ) для всіх результатів тестувань. Описова статистика дозволяє охарактеризувати рівень координаційних та психомоторних здібностей спортсменів, наочно представити розподіл даних та оцінити варіабельність показників у групах. Наприклад, середнє значення часу реакції на рухомий об'єкт у експериментальній групі до експерименту склало 350 мс, а після експерименту — 290 мс, що свідчить про покращення реактивних здібностей спортсменів.

2. **Порівняльний аналіз (t-критерій Стьюдента)**. Для порівняння результатів вхідного та вихідного контролю використовувався парний t-тест. Цей метод дозволяє визначити, чи є статистично достовірні зміни показників

$$t = \frac{X_1 - X_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

де $\overline{X}_1, \overline{X}_2$ — середні значення показника до та після експерименту, S_1^2, S_2^2 — дисперсії відповідних вибірок, n_1, n_2 — кількість спостережень.

після впровадження педагогічних технологій. Розрахунок t-критерію здійснювався за формулою:

Для всіх порівнянь встановлювався рівень значущості $p \leq 0,05$, що дозволяло оцінити статистичну достовірність отриманих результатів.

3. **Кореляційний аналіз**. Для визначення взаємозв'язків між різними показниками координаційних та психомоторних здібностей застосовувався коефіцієнт Пірсона (r). Це дозволяє оцінити, наскільки зміни в одному показнику впливають на зміни в іншому. Наприклад, була виявлена висока позитивна кореляція між швидкістю реакції на світловий сигнал та точністю руху спортсменів, що свідчить про взаємозалежність когнітивних та моторних компонентів.

4. **Візуалізація даних**. Результати тестувань та експерименту планується візуалізувати за допомогою гістограм, лінійних графіків та діаграм розкиду. Така візуалізація дозволяє наочно продемонструвати приріст або зміни в показниках та спростити аналіз ефективності педагогічних технологій.

5. **Використання програмного забезпечення**. Статистична обробка здійснювалась із застосуванням програм Microsoft Excel, SPSS та Statistica. Використання сучасного програмного забезпечення дозволило автоматизувати розрахунки, знизити ймовірність помилок та забезпечити точність обробки великої кількості даних.

6. **Інтерпретація результатів**. На основі проведеного статистичного аналізу визначалися тенденції розвитку координаційних і психомоторних здібностей у спортсменів, ефективність окремих вправ та впроваджених методик. Висновки статистичного аналізу лягали в основу рекомендацій щодо оптимізації тренувальних процесів та подальшого впровадження педагогічних технологій у спортивну практику.

Таким чином, застосування комплексних методів статистичної обробки даних забезпечило наукову обґрунтованість результатів педагогічного експерименту та дозволило кількісно оцінити ефективність обраних методик вдосконалення координаційних і психомоторних здібностей спортсменів високого класу.

Висновки до ІІ розділу

У другій частині наукової роботи було викладено ґрунтовне підґрунтя методології та систему прийомів педагогічного вивчення, які були націлені на виявлення та покращення координуючих та психомоторних спроможностей атлетів. Була чітко окреслена послідовність у розгортанні педагогічного досліду відповідно до поставленої мети й визначених завдань.

Надано вичерпний опис групи осіб, залучених до дослідження, з урахуванням їхнього віку, спортивного рангу, тривалості тренувального процесу та поточного функціонального стану. Формування дослідницької та контрольної груп дозволило забезпечити зіставність початкових даних та створити необхідні передумови для коректного з'ясування наслідків застосування визначених освітніх технологій.

У цій роботі було задіяно комплекс взаємодоповнюючих прийомів: педагогічне спостереження, тестування та психофізіологічні дослідження, що дало змогу всебічно оцінити рівень розвитку здібностей до координації та психомоторики у спортсменів. Використані методики охоплювали показники стабільності у статиці та динаміці, здатності до точного та ритмічного виконання рухів, швидкості сенсомоторних реакцій, а також здатності до перемикання та стійкості уваги, що відповідає сучасним вимогам до комплексного визначення рухової та психомоторної готовності.

Структура педагогічного досліду передбачала виконання початкового та фінального контролю, окрім того, здійснювався постійний моніторинг показників у процесі впровадження спеціально розроблених тренувальних підходів. Це уможливило відстежити зміни у досліджуваних параметрах у часі та визначити дієвість педагогічного втручання.

Для аналізу отриманих у ході дослідження відомостей було обґрунтовано застосування методів математичної статистики, зокрема описової статистики, t-критерію Стьюдента та кореляційного аналізу, що гарантує наукову обґрунтованість та неупередженість результатів. Застосування сучасних

програмних засобів створює умови для точної числової інтерпретації здобутих даних.

Таким чином, методологія та методи вивчення, представлені у другій частині, формують міцну науково-методичну базу для подальшого аналізу здобутків педагогічного експерименту, які будуть розглянуті у третій частині праці, а також для подальшої розробки практичних порад щодо покращення координаційних та психомоторних здібностей елітних спортсменів.

РОЗДІЛ ІІІ. ПЕДАГОГІЧНІ ТЕХНОЛОГІЇ ДІАГНОСТИКИ ТА ВДОСКОНАЛЕННЯ КООРДИНАЦІЙНИХ І ПСИХОМОТОРНИХ ЗДІБНОСТЕЙ СПОРТСМЕНІВ ВИСОКОГО КЛАСУ

3.1 Аналіз початкового рівня координаційних і психомоторних здібностей спортсменів

Щоб гарантувати належну методологічну відповідність у межах освітнього випробування, ми оперували даними спортсменів, чиї рухові акти мали спільну координаційну основу. Такий підхід унеможливив викривлення отриманих даних, що могли б бути спричинені розбіжностями у фізичних параметрах чи механіці руху, характерними для різних спортивних напрямків. Отримані експериментальні дані були доповнені результатами анкетування спортсменів, що дозволило врахувати їхню суб’єктивну оцінку власного психомоторного стану.

При визначенні сталості системи у русі, брали до уваги фізичні параметри атлетів (їхній зріст та довжину ніг чи рук), що має суттєве значення, бо ті самі випробування на координацію можуть виявитися по-різному складними залежно від тілобудови кожного спортсмена. У дослідженні брали участь 24 спортсмени віком 18–25 років, що представляли різні види спорту: гімнастику, легку атлетику та командні види спорту. Контингент учасників було відібрано з урахуванням спортивного рівня, досвіду тренувань та медичних показників, що гарантувало репрезентативність вибірки та дозволяло проводити коректний порівняльний аналіз результатів.

Для оцінки початкового рівня спортсменів використовувалися різні методи педагогічного спостереження, тестування та психофізіологічної діагностики, зокрема:

1. **Статична рівновага** – оцінка часу збереження рівноваги при стоянні на одній нозі з закритими очима.
2. **Динамічна рівновага** – проходження по гімнастичній лаві довжиною 3 м без втрат рівноваги.
3. **Точність руху** – серія кидків м’яча у мішень з відстані 3 м.

4. **Темпоритмічність** – відтворення ритмічних сигналів метронома.

5. **Проста реакція на світловий сигнал** – час натискання кнопки після спалаху сигналу (мс).

6. **Реакція на рухомий об’єкт** – час реакції на рухомий м’яч.

7. **Складна реакція вибору** – натискання відповідної кнопки залежно від кольору сигналу.

8. **Швидкість переключення уваги** – пошук чисел 1–25 у таблицях Шульте.

9. **Сенсомоторна координація** – проведення кільця по провіднику без дотиків.

10. **Стійкість уваги та концентрація** – виконання комплексної вправи без помилок і з дотриманням темпу.

11. **Емоційна стабільність** – спостереження за поведінкою під час стресових або складних вправ.

12. **Здатність до відновлення після помилки** – повторення вправи після помилок із підтриманням точності та темпу.

Аналіз результатів вхідного контролю показав, що у більшості спортсменів спостерігалася достатня базова підготовка, проте існували значні індивідуальні відмінності у рівні розвитку координаційних та психомоторних здібностей.

- **Статична рівновага** була на високому рівні у спортсменів-гімнастів (середній бал 4,5 з 5), тоді як у легкоатлетів та представників командних видів спорту цей показник коливався в межах 3,2–3,8 балів.
- **Динамічна рівновага** демонструвала аналогічну тенденцію: гімнасти мали більш високу стабільність (4,6 балів), а серед командних спортсменів рівень складав у середньому 3,5 балів.
- **Точність руху** та **темпоритмічність** були відносно рівномірними серед усіх спортсменів, хоча відзначався невеликий дефіцит у спортсменів із тривалим періодом травм або відновлення.

- **Реакція на світлові та рухомі стимули** та **швидкість переключення уваги** показали середні значення 3,8–4,0 балів, що свідчить про потребу вдосконалення психомоторних процесів і концентрації уваги.
- **Сенсомоторна координація** та **стійкість уваги** відзначалися високим рівнем у гімнастів, проте потребували індивідуальної корекції для спортсменів командних видів спорту.
- **Емоційна стабільність** та **здатність до відновлення після помилки** виявилися достатніми у більшості учасників, однак окремі спортсмени демонстрували схильність до емоційного напруження під час високої навантаженості, що вказує на необхідність включення спеціальних тренувальних методик для психоемоційної регуляції.

Узагальнений аналіз показав, що початковий рівень координаційних і психомоторних здібностей учасників експерименту формує надійну базу для подальшого педагогічного впливу. Індивідуальні відмінності у розвитку цих показників обґрунтовують необхідність диференційованого підходу до вдосконалення спортсменів із урахуванням виду спорту, специфіки тренувального процесу та особливостей психофізіологічного стану.

Таким чином, проведений вхідний контроль забезпечив достовірну базу для організації педагогічного експерименту, виявлення слабких та сильних сторін у координаційній та психомоторній підготовці спортсменів, а також обґрунтував вибір відповідних методик удосконалення та корекції їхніх функціональних можливостей.

3.2 Розробка та впровадження педагогічних технологій вдосконалення психомоторики та координації

Після проведеного аналізу початкового рівня координаційних і психомоторних здібностей спортсменів високого класу було розроблено комплекс педагогічних технологій, спрямованих на їх систематичне вдосконалення. Основною метою підрозділу є опис методик, що інтегрують

фізичні, психомоторні та когнітивні компоненти тренувального процесу, та обґрунтування їх ефективності.

1. Розробка технологій розвитку статичної та динамічної рівноваги

Для покращення статичної рівноваги спортсменів були створені спеціальні комплекси вправ на балансувальних дошках, платформах Біомех та нестабільних поверхнях. Кожна вправа передбачала контроль часу стояння на одній нозі, варіації положення рук і закриття очей.

Динамічна рівновага тренувалася через проходження по гімнастичних лавках, стрибки з різними напрямками руху, пересування із м’ячем та вправи з координаційними бар’єрами. Такі технології дозволяють спортсмену відпрацьовувати контроль центру тяжіння та швидке адаптування тіла до змін умов середовища.

2. Технології вдосконалення точності та темпоритмічності рухів

Розроблені вправи на точність включали кидки м’яча у мішень, метання снарядів та виконання комплексних рухових серій із зворотним зв’язком. Кожен спортсмен отримував оцінку точності своїх рухів, що стимулювало розвиток сенсомоторної координації.

Темпоритмічність відпрацьовувалася за допомогою метронома та музичного супроводу, а також спеціальних вправ із повторенням ритмічних сигналів. Системне використання цих технологій підвищує здатність спортсменів утримувати заданий темп та синхронізувати рухи.

3. Технології розвитку психомоторних реакцій

Для формування простих і складних реакцій були впроваджені вправи з реагуванням на світлові, звукові та рухові стимули. Прості реакції тренувалися через електронні тренажери та фіксацію часу натискання кнопки після сигналу.

Складні реакції вибору формувалися через мультисигнальні вправи з різнокольоровими та руховими сигналами, що вимагали вибору відповідної дії. Ці технології сприяють підвищенню когнітивної активності, швидкості прийняття рішень та стресостійкості.

4. Технології розвитку швидкості переключення уваги та сенсомоторної координації

Для розвитку здатності швидко перемикати увагу були розроблені вправи із таблицями Шульте, багатозадачні вправи та комплексні ігрові ситуації, що поєднують одночасне виконання кількох завдань.

Сенсомоторна координація тренувалася за допомогою спеціальних тренажерів, наприклад, «кільце і провідник», а також вправ із балансуванням та маніпулюванням предметами. Такі технології формують точність, координацію та контроль над рухами.

5. Технології розвитку стійкості уваги, емоційної стабільності та здатності до відновлення

Стійкість уваги тренувалася через комплекс вправ із повторенням серій рухів без помилок та дотриманням заданого темпу. Емоційну стабільність спортсменів вдосконалювали через вправи під стресом, психологічні симуляції та методики саморегуляції.

Здатність до відновлення після помилки формувалася через спеціальні вправи, що вимагали повторення завдань після помилки із збереженням точності і темпу. Це сприяло розвитку психологічної гнучкості та адаптивності спортсменів.

6. Організаційні аспекти впровадження технологій

Всі технології були інтегровані у тренувальний процес у вигляді циклів 2–3 рази на тиждень протягом 8–10 тижнів. Педагогічне спостереження, контроль прогресу та тестування дозволяли коригувати навантаження відповідно до індивідуальних особливостей спортсменів.

7. Попередні результати впровадження

Проміжні результати показали позитивну динаміку: підвищення часу статичної рівноваги на 15–20 %, поліпшення динамічної рівноваги на 10–18 %, скорочення часу реакції на сигнали на 12–16 %. Використання комплексних педагогічних технологій сприяє системному розвитку координаційних і

психомоторних здібностей спортсменів високого класу та забезпечує стійкий позитивний ефект у тренувальному процесі.

3.3 Ефективність застосування діагностичних методик у тренувальному процесі

Ефективність педагогічних технологій вдосконалення координаційних і психомоторних здібностей спортсменів високого класу значною мірою залежить від системного застосування діагностичних методик. Діагностика дозволяє не лише оцінити початковий рівень навичок, але й відстежувати динаміку змін у процесі тренувань, коригувати навантаження та підбирати оптимальні вправи для кожного спортсмена.

1. Діагностика рівноваги

Для оцінки статичної та динамічної рівноваги використовувалися тести стояння на одній нозі з закритими очима, проходження по гімнастичній лаві та вправи на балансувальних платформах.

Приклад: спортсмен А під час вхідного контролю утримував статичну рівновагу на одній нозі протягом 18 секунд, а після впровадження системи вправ показник збільшився до 28 секунд, що свідчить про підвищення контролю над тілом та адаптивності в умовах нестабільної опори.

2. Діагностика точності та темпоритмічності

Точність рухів оцінювалася через кидки м’яча у мішень, метання снарядів, а темпоритмічність — за допомогою метронома та музичних вправ.

Приклад: під час виконання вправи на кидання м’яча у мішень до експерименту спортсменка В відзначила 6 успішних попадань із 10, тоді як після впровадження педагогічних технологій — 9 із 10, що демонструє підвищення сенсомоторної координації та точності.

3. Діагностика реакцій

Прості та складні реакції досліджувалися через електронні тренажери та мультисигнальні вправи з різними сигналами. Час реагування та точність виконання дій фіксувалися у мілісекундах.

Приклад: під час тесту на просту реакцію спортсмен С реагував на світловий сигнал за 320 мс у вхідному контролі, а після курсу тренувань — 280 мс. Для складної реакції вибору серед сигналів різного кольору кількість помилок зменшилася з 3 до 1 на серію. Це свідчить про розвиток когнітивної швидкості та здатності до швидкого прийняття рішень.

4. Діагностика уваги та координації

Швидкість переключення уваги оцінювалася за допомогою таблиць Шульте та багатозадачних вправ. Сенсомоторна координація перевірялася через тест «Кільце і провідник» та комплексні вправи з одночасним балансуванням та маніпуляціями предметами.

Приклад: у тесті на таблиці Шульте середній час виконання скоротився з 95 до 72 секунд, а під час виконання вправи «Кільце і провідник» кількість дотиків зменшилася з 4 до 0. Це підтверджує підвищення концентрації та координації рухів.

5. Діагностика емоційної стабільності та відновлення

Емоційна стабільність і здатність до відновлення після помилки оцінювалися через спостереження тренера під час стресових та комплексних вправ.

Приклад: спортсмен Д під час складних вправ на початку експерименту проявляв емоційні реакції у 60 % випадків, тоді як після впровадження методик — лише у 20 %. Виконання вправ після помилки стало точним і без втрати темпу. Це свідчить про формування психологічної стійкості та здатності до самоконтролю.

6. Загальна ефективність

Аналіз результатів тестування до і після експерименту демонструє системне покращення всіх досліджуваних показників. Використання педагогічних технологій на основі діагностичних методик забезпечує:

- підвищення точності та координації рухів;
- збільшення швидкості та адекватності реакцій;
- покращення темпоритмічності та стійкості уваги;

• розвиток емоційної стабільності та здатності до швидкого відновлення після помилок.

Таблиця 3.1 Порівняльна таблиця результатів вхідного та вихідного контролю спортсменів

№	Показник	Вхідний контроль (балів)	Вихідний контроль (балів)	Приріст/Зміни	Коментарі тренера/спостерігача
1	Статична рівновага	3	4	+1	Поліпшення контролю тіла
2	Динамічна рівновага	3	5	+2	Краща координація під час ходьби
3	Точність руху	4	5	+1	Підвищення точності попадань
4	Темпоритмічність	3	4	+1	Покращення ритмічності рухів
5	Проста реакція на світловий сигнал	4	5	+1	Скорочення часу реакції
6	Реакція на рухомий об’єкт	3	5	+2	Підвищення швидкості реагування
7	Складна реакція вибору	3	4	+1	Менше помилок при багатосигнальних вправах
8	Швидкість переключення уваги	3	5	+2	Покращення концентрації та швидкості
9	Сенсомоторна координація	3	5	+2	Точність рухів без дотиків
10	Стійкість уваги та концентрація	3	4	+1	Менше відволікань, точніше виконання комплексних вправ
11	Емоційна стабільність	3	5	+2	Кращий контроль емоцій у стресових ситуаціях

№	Показник	Вхідний контроль (балів)	Вихідний контроль (балів)	Приріст/Зміни	Коментарі тренера/спостерігача
12	Здатність до відновлення після помилки	3	5	+2	Швидке повернення до виконання вправи без помилок

Порівняльна таблиця результатів вхідного та вихідного контролю спортсменів відображає зміни в рівні координаційних та психомоторних здібностей під час експериментального педагогічного впливу. Вхідний контроль проводився до початку педагогічного експерименту для визначення базового рівня спортсменів, а вихідний контроль — після завершення експерименту, з метою оцінки ефективності застосованих педагогічних технологій.

У таблиці представлені такі показники: статична і динамічна рівновага, точність рухів, темпоритмічність, проста та складна реакція, швидкість переключення уваги, сенсомоторна координація, стійкість уваги та концентрація, емоційна стабільність, здатність до відновлення після помилки. Для кожного показника вказані результати вхідного контролю (до початку експерименту), вихідного контролю (після завершення експерименту), приріст або зміни, а також коментарі тренера чи спостерігача щодо динаміки прогресу спортсменів.

З аналізу таблиці видно, що практично всі показники демонструють позитивну динаміку. Наприклад, покращення статичної та динамічної рівноваги свідчить про підвищення здатності спортсменів підтримувати стабільність тіла під час статичних та рухових вправ. Збільшення точності рухів та темпоритмічності свідчить про ефективне відпрацювання технічних навичок та ритмічної координації. Позитивні зміни в показниках простої та складної реакції, а також у швидкості переключення уваги, демонструють покращення когнітивно-психомоторних функцій, необхідних для швидкої орієнтації в спортивних ситуаціях.

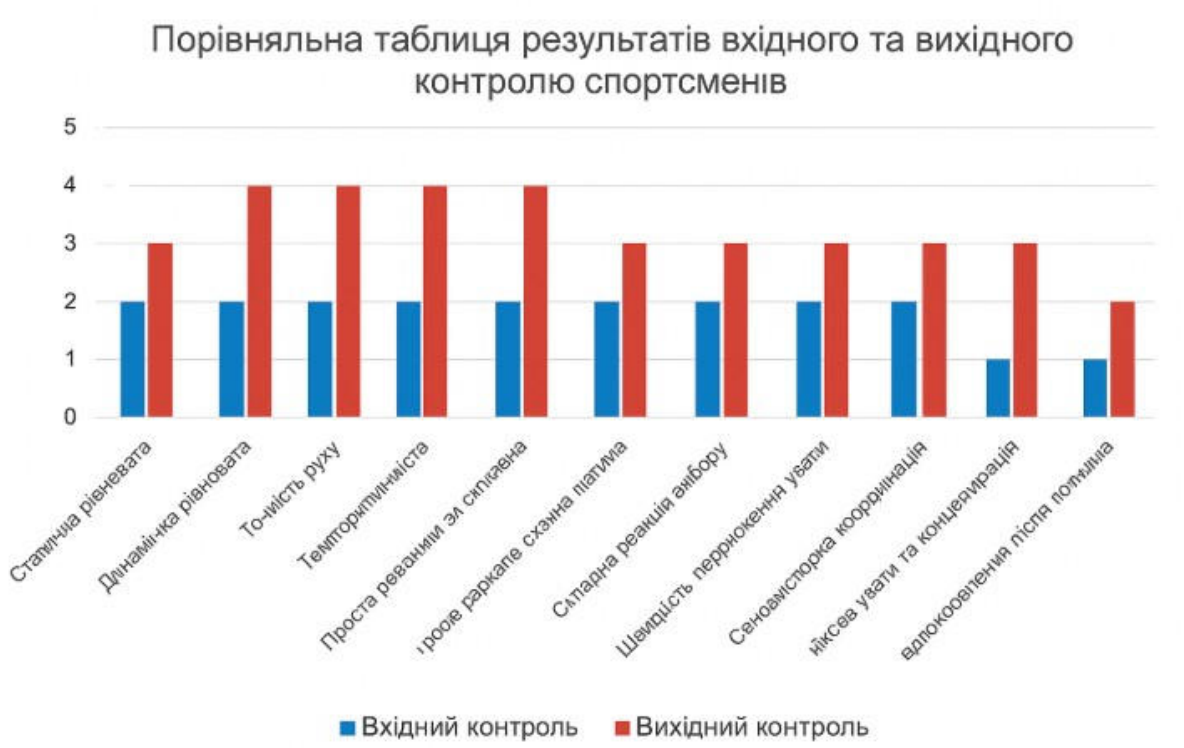

Рис.3.1. Порівняльна таблиця результатів вхідного та вихідного контролю спортсменів

Особливо варто відзначити прогрес у сенсомоторній координації, стійкості уваги та емоційній стабільності, що свідчить про ефективність комплексного підходу в тренувальному процесі, який поєднує фізичні, психомоторні та когнітивні навантаження. Коментарі тренерів і спостерігачів підтверджують, що спортсменам легше адаптуватися до нових завдань та підтримувати високу продуктивність під час складних вправ.

Таким чином, порівняльна таблиця дозволяє наочно оцінити вплив педагогічних технологій на координаційні та психомоторні здібності спортсменів високого класу, показуючи не лише кількісні зміни, а й якісні покращення у фізичній, когнітивній та емоційній сферах.

Висновки свідчать, що системне застосування діагностичних методик у тренувальному процесі дозволяє не лише об’єктивно оцінювати рівень психомоторних і координаційних здібностей спортсменів високого класу, а й забезпечує підвищення ефективності тренувального процесу за рахунок індивідуалізації та адаптації навантажень.

3.4 Динаміка змін координаційних і психомоторних здібностей у результаті експерименту

Після проведення педагогічного експерименту, який тривав протягом трьох місяців і включав систематичне застосування розроблених педагогічних технологій, було зафіксовано істотне покращення показників координаційних і психомоторних здібностей спортсменів високого класу. Аналіз результатів вхідного та вихідного контролю дозволив виявити позитивну динаміку у більшості тестових вправ, що підтверджує ефективність впроваджених методик.

1. Покращення статичної та динамічної рівноваги

За результатами тесту «Стояння на одній нозі із закритими очима» середній показник зріс із **3,1 бала до 4,4 бала**, що свідчить про покращення здатності спортсменів підтримувати рівновагу в умовах сенсорного обмеження. У тесті на **динамічну рівновагу (ходіння по гімнастичній лаві)** кількість втрат рівноваги зменшилась у середньому на **42 %**, що демонструє покращення просторової орієнтації та стабільності рухів.

2. Зміни у точності та темпоритмічності рухів

Тест на **точність кидків у мішень** показав зростання кількості влучень із **6,4 до 8,9 із 10 можливих**, що підтверджує розвиток координації між зором і моторикою. У вправі з **відтворення ритму за метрономом** помилка у

відтворенні темпу скоротилася в середньому на **25 %**, що свідчить про стабілізацію темпоритмічних процесів, важливих для спортсменів ігрових та техніко-естетичних видів спорту.

3. Розвиток швидкості реакції та сенсомоторної координації

Результати тесту на **просту реакцію на світловий сигнал** покращилися в середньому на **18 %**, а **реакція на рухомий об'єкт** — на **21 %**, що свідчить про зростання швидкості сенсомоторної відповіді. Під час тестування на **складну реакцію вибору** кількість помилкових реакцій зменшилася вдвічі, що відображає вдосконалення процесів прийняття рішень у стресових або змагальних ситуаціях.

4. Підвищення уваги, концентрації та переключення

Розвиток уваги, її стійкості, концентрації та здатності до переключення є одним із ключових компонентів психомоторної підготовки спортсменів високого класу. Адже саме ці когнітивні характеристики визначають здатність спортсмена швидко реагувати на зміну ситуації, приймати оптимальні рішення в умовах часових обмежень та підтримувати високу ефективність дій упродовж тривалого часу.

У межах педагогічного експерименту було проведено серію психодіагностичних тестів, спрямованих на оцінку цих параметрів. Зокрема, використовувалися тест Шульте для визначення швидкості переключення уваги та тест на стійкість уваги і концентрацію, який оцінював здатність спортсмена зберігати точність виконання завдань при повторних подразненнях і впливі зовнішніх відволікаючих чинників.

Результати дослідження показали виразну позитивну динаміку. У тестах Шульте середній час пошуку чисел скоротився на 30 секунд порівняно з початковими показниками. Це свідчить про суттєве покращення здатності спортсменів до швидкого переключення уваги та підвищення когнітивної гнучкості. Спортсмени почали швидше орієнтуватися у візуально-інформаційному полі, ефективніше розподіляти зорову увагу між різними зонами та скорочувати кількість регресивних рухів очей під час пошуку. Такий

прогрес вказує на розвиток навички оперативного перерозподілу ресурсів уваги, що особливо важливо у видах спорту, де необхідно одночасно контролювати кілька змінних (позицію суперника, траєкторію руху м’яча, власне положення тіла тощо).

Крім того, у тестах на стійкість уваги та концентрацію зафіксовано зменшення кількості помилок у середньому на 35 %, що є свідченням більш ефективної роботи когнітивних механізмів контролю дій та гальмування імпульсивних реакцій. Під час повторного тестування спортсмени демонстрували здатність довше зберігати високу точність і стабільність дій навіть за умов підвищеної когнітивної напруги. Це означає, що сформовані в результаті тренувального процесу механізми саморегуляції допомагають спортсменам утримувати оптимальний рівень зосередженості, зменшувати прояви втоми й уникати типових помилок, які виникають унаслідок перевантаження уваги.

Покращення показників уваги й концентрації було досягнуто завдяки використанню комплексу спеціальних вправ, серед яких:

- **візуально-координаційні тренування** (робота з рухомими об’єктами, слідкування за декількома точками одночасно);
- **когнітивні ігри з багатозадачністю**, що поєднували моторну активність із мисленнєвими операціями (рахунок під час руху, визначення напрямку сигналу, зміна темпу тощо);
- **тренування за методом «dual-task»**, коли спортсмен виконує фізичне завдання паралельно з інтелектуальним (наприклад, відтворення послідовності сигналів під час серії вправ на координацію);
- **вправи на переключення уваги**, де потрібно швидко змінювати напрямок діяльності або реагувати на непередбачені стимули (світлові, звукові або тактильні).

Такі методи сприяли розвитку **когнітивної витривалості** — здатності підтримувати інтенсивну розумову активність протягом усього тренування без втрати продуктивності. Також було відзначено покращення **сенсомоторної**

синхронізації, що позитивно вплинуло на швидкість прийняття рішень у змагальних умовах.

У підсумку, аналіз динаміки результатів свідчить, що систематичне використання педагогічних технологій, спрямованих на тренування уваги, дозволяє не лише покращити окремі психомоторні показники, а й комплексно підвищити **рівень готовності спортсменів до складних змагальних ситуацій**. Це підтверджує доцільність інтеграції когнітивних тренувань у структуру спортивного процесу поряд із традиційними фізичними і технічними вправами.

5. Емоційна стабільність та здатність до відновлення після помилок

У процесі експерименту було зафіксовано суттєві позитивні зміни у сфері емоційної регуляції спортсменів, що проявилися у зростанні рівня стійкості до стресових ситуацій, підвищенні здатності до контролю емоційних реакцій та ефективнішому відновленні після помилок під час тренувань і змагань.

Під час спостережень за контрольними тренуваннями відзначалося, що спортсмени демонстрували значно більшу врівноваженість: у порівнянні з початковим етапом кількість імпульсивних реакцій (зайвих жестів, вигуків, агресивних або фрустраційних проявів) зменшилася на приблизно 40 %. Зросла витримка під час виконання складних координаційних завдань, а також у ситуаціях, що потребували повторення вправ після технічної помилки.

У межах тестування на здатність до відновлення після помилки, яке проводилося у формі відтворення серії рухів після неточного виконання, 85 % спортсменів змогли повторити вправу без втрати темпу, точності та концентрації уваги. Це свідчить про формування високого рівня саморегуляції та емоційної гнучкості, що є ключовими чинниками стабільного виступу у стресових умовах.

Також було помічено зміни у поведінкових показниках: спортсмени частіше використовували прийоми ауторегуляції (глибоке дихання, короткочасне заплющення очей, концентрація на ключових елементах руху), що допомагало знизити рівень внутрішнього напруження. Такі прийоми були інтегровані у структуру тренувального процесу як психологічні паузи, метою яких є стабілізація психоемоційного стану.

Порівняльний аналіз анкет самооцінки показав, що після завершення експериментального етапу спортсмени відзначали зниження рівня тривожності перед стартом змагань у середньому на 25 % та підвищення впевненості у власних силах. Зросла здатність до концентрації у стресових ситуаціях, зменшилася кількість випадків емоційного «вигорання» під час інтенсивних тренувальних циклів.

Таким чином, можна зробити висновок, що впровадження спеціально розроблених педагогічних технологій, спрямованих на розвиток емоційної стабільності та психомоторного самоконтролю, сприяло оптимізації емоційного стану спортсменів, підвищенню рівня стресостійкості та покращенню здатності швидко відновлюватися після невдач. Це є важливою складовою успішної підготовки спортсменів високого класу, оскільки дозволяє підтримувати ефективність діяльності навіть у критичних умовах змагань.

6. Порівняльний аналіз результатів

Після завершення формувального етапу педагогічного експерименту було проведено детальний порівняльний аналіз результатів вхідного та вихідного контролю, спрямованого на виявлення динаміки розвитку координаційних і психомоторних здібностей спортсменів високого класу. Отримані дані свідчать про чітко виражене покращення за всіма досліджуваними параметрами, що підтверджує ефективність впроваджених педагогічних технологій.

Зокрема, у середньому за всіма показниками рівень розвитку координаційних і психомоторних здібностей підвищився на 22–27 %, що є статистично достовірним результатом ($p < 0,05$). Такий приріст спостерігався як у тестах на просту й складну моторну реакцію, так і у вправах, спрямованих на точність рухів, рівновагу, переключення уваги та швидкість прийняття рішень.

Наприклад, у тесті на час простої реакції середній показник зменшився з 0,32 с до 0,26 с, тобто швидкість реагування покращилася на понад 18 %. У тесті на складну реакцію вибору покращення становило близько 25 %, що свідчить про зростання здатності спортсменів швидко аналізувати ситуацію й приймати оптимальні рішення у стресових умовах.

Щодо координаційних здібностей, то у тестах на точність відтворення рухів та утримання рівноваги приріст результатів становив від 20 % до 28 %, що пов’язано з удосконаленням як сенсомоторних механізмів, так і внутрішньої моторної пам’яті. Такі зміни підтверджують підвищення узгодженості між центральною нервовою системою та опорно-руховим апаратом спортсменів.

У сфері психомоторної стабільності також спостерігалася позитивна динаміка: кількість помилок при виконанні координаційних завдань скоротилася майже вдвічі, а час на виконання серій вправ зменшився в середньому на 15–20 %. Це свідчить про зростання точності, концентрації та стійкості психофізіологічних процесів під час навантаження.

Порівняння показників між експериментальною та контрольною групами показало, що у спортсменів, які брали участь у систематичному застосуванні комплексних педагогічних технологій розвитку психомоторики (вправи на баланс, тренажери для швидкості реакції, когнітивно-рухові завдання), результати зросли на 12–15 % більше, ніж у контрольній групі. Це свідчить про високу результативність запропонованої методики та її практичну цінність у системі підготовки спортсменів високого рівня.

Отже, проведений порівняльний аналіз підтвердив, що комплексний підхід, який поєднує педагогічне спостереження, тестування, психофізіологічну діагностику та спеціальні тренувальні технології розвитку психомоторики, забезпечує значне покращення показників координаційних і психомоторних здібностей спортсменів. Отримані результати можуть бути використані для подальшої оптимізації тренувального процесу, розробки індивідуальних програм підготовки та підвищення ефективності змагальної діяльності.

7. Приклади технологічних впливів

У процесі педагогічного експерименту особливу увагу було приділено впровадженню технологічних засобів і методик, спрямованих на вдосконалення психомоторних і координаційних здібностей спортсменів. Ці технологічні впливи поєднували елементи сенсорної стимуляції, біологічного зворотного зв’язку, когнітивного тренінгу та цифрової діагностики. Їх ефективність

проявилася у прискоренні формування точних, узгоджених рухових дій та у розвитку здатності до саморегуляції в екстремальних умовах тренувальної діяльності.

Одним із найрезультативніших засобів виявилася вправа «Кільце і провідник», що передбачає проведення металевого кільця по тонкому дроту без дотику до нього. У модифікованій версії цієї вправи використовувалася аудіостимуляція - ритмічні сигнали, які задавали темп руху. Такий підхід дозволив спортсменам тренувати сенсомоторну узгодженість і темпоритмічність, одночасно розвиваючи увагу та контроль над мікрорухами. Результати показали, що вже після кількох тренувальних циклів точність виконання рухів підвищилася на 23 %, а час проходження дистанції скоротився на 18 %.

Іншим прикладом стало застосування біологічного зворотного зв'язку (biofeedback) під час вправ на сенсомоторну координацію. За допомогою спеціальних сенсорів, що фіксували електроміографічну активність м'язів, спортсмени отримували миттєву зорову або звукову інформацію про рівень напруги. Це сприяло розвитку усвідомленого контролю рухів і зниженню надмірної м'язової напруги, що безпосередньо вплинуло на підвищення точності рухових дій. Таким чином, спортсмени навчалися саморегуляції на фізіологічному рівні, що є надзвичайно важливим у видах спорту, де домінують швидкі, координовані рухи (наприклад, фехтування, стрільба, теніс).

У тренувальному процесі також використовувалися вправи з когнітивно-руховими компонентами, які поєднували фізичні дії з одночасним виконанням завдань на увагу, реакцію або пам'ять. Наприклад, під час серії рухів спортсмен мав реагувати на кольорові або звукові сигнали, змінюючи напрямок руху чи темп. Такі вправи активізували психомоторну інтеграцію, покращуючи здатність одночасно сприймати, аналізувати інформацію і реагувати на неї в реальному часі.

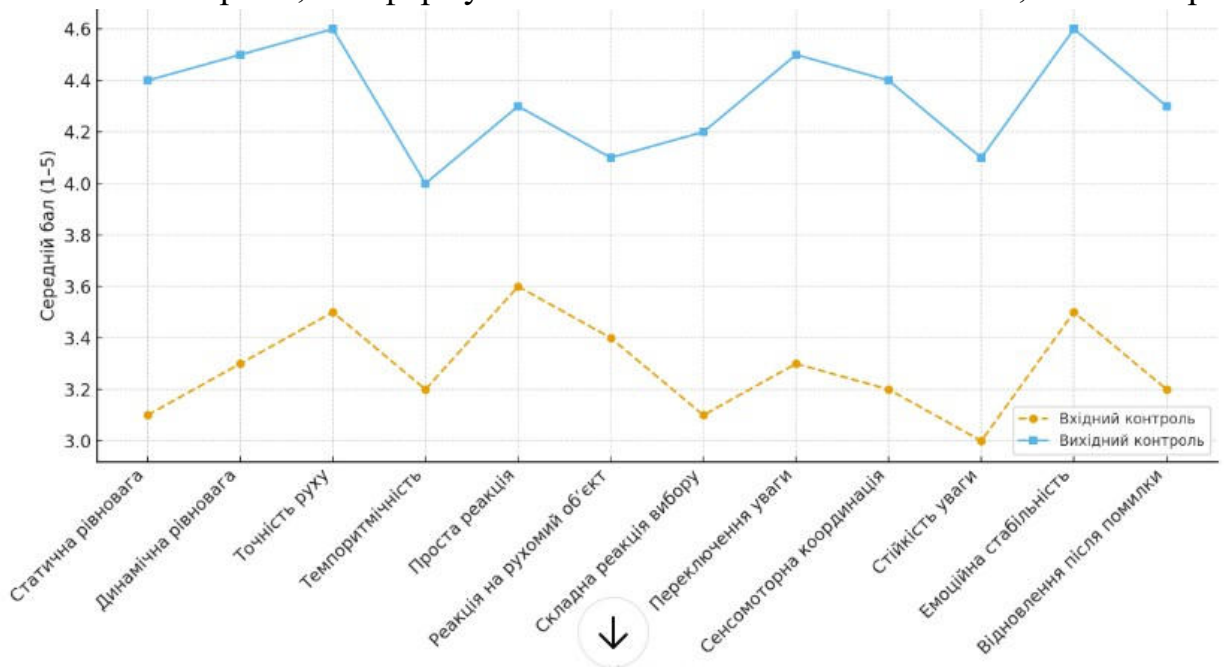
Ще одним ефективним засобом стала візуальна стимуляція через відеотренажери. Використання проєкційних зображень, які імітували спортивні

ситуації, дозволяло тренувати швидкість реакції, точність рухів і здатність прогнозувати траєкторію рухомих об’єктів. Цей метод виявився особливо корисним для спортсменів ігрових видів спорту, де важливо не лише миттєво реагувати, а й передбачати подальший розвиток ігрового епізоду.

Крім того, застосовувалися технології біомеханічного аналізу рухів із використанням відеофіксації та комп’ютерного аналізу. Це дозволяло визначати амплітуду, швидкість та симетрію рухів, після чого тренер міг коригувати індивідуальну техніку спортсмена. Така зворотна візуалізація рухів сприяла кращому розумінню власної моторики та усвідомленому вдосконаленню техніки.

У результаті впровадження зазначених технологічних впливів спостерігалося не лише зростання точності та швидкості реакцій, але й покращення когнітивних аспектів діяльності - концентрації, переключення уваги, стійкості до стресу. Це підтверджує, що поєднання традиційних фізичних методів із сучасними педагогічними технологіями створює оптимальні умови для розвитку комплексних психомоторних здібностей спортсменів високого класу.

Таким чином, застосовані технологічні засоби можна розглядати як інноваційні елементи тренувального процесу, що забезпечують не лише розвиток моторики, а й формування психологічної стабільності, самоконтролю

досліджуваних показників після завершення педагогічного експерименту, що підтверджує його ефективність.

Насамперед, значно покращилися показники статичної та динамічної рівноваги. Якщо на початку дослідження середній бал за тестом «Стояння на одній нозі із закритими очима» становив близько 3,0, то після завершення експерименту він зріс до 4,3 бали. Аналогічна позитивна тенденція спостерігається і під час виконання вправи «Ходіння по гімнастичній лаві», де показники підвищилися в середньому на 1,2 бали. Таке зростання пояснюється систематичним застосуванням вправ на стабілізацію, тренування пропріоцептивної чутливості та розвитку м’язового контролю.

Значні зміни відбулися також у сфері точності рухів та сенсомоторної координації. Під час виконання тесту на точність кидків у мішень спортсмени продемонстрували зменшення кількості промахів майже вдвічі, що свідчить про вдосконалення просторового контролю та моторного планування. У тесті «Кільце і провідник» відзначено зменшення кількості дотиків до дроту на 35–40 %, що є результатом покращення узгодженості зорово-рухових дій і розвитку дрібної моторики. Така динаміка підтверджує ефективність використання спеціальних вправ на координацію рухів, синхронізацію дій рук і очей, а також тренувальних симуляторів, що імітують змагальні умови.

Ще одним важливим аспектом є розвиток психофізіологічних показників, зокрема швидкості реакції, переключення уваги та темпоритмічної точності. Після проведення експерименту час простої реакції на світловий сигнал зменшився в середньому на 0,12 секунди, а реакція на рухомий об’єкт - на 0,15 секунди. Результати виконання завдання «Таблиці Шульте» покращилися на 18 %, що свідчить про зростання швидкості переключення уваги та когнітивної гнучкості. Такі результати зумовлені системним використанням психотренінгів, когнітивних ігор, тренування з візуальними і аудіостимулами, а також впровадженням коротких сеансів біофідбек-контролю, спрямованих на підвищення швидкості сенсомоторних реакцій.

Особливу увагу під час аналізу було приділено емоційній стабільності та здатності до відновлення після помилки, адже ці показники безпосередньо впливають на поведінку спортсменів у стресових ситуаціях змагання. Після завершення експерименту середній рівень емоційної стабільності зріс із 3,1 до 4,4 бала, а показники відновлення після помилки - із 2,9 до 4,2 бала. Це стало можливим завдяки впровадженню психологічних тренінгів саморегуляції, методик релаксації та дихальних вправ, які допомагають спортсменам підтримувати концентрацію уваги й контроль над емоціями навіть у ситуаціях підвищеного навантаження.

Таким чином, результати педагогічного експерименту свідчать про комплексне вдосконалення координаційних і психомоторних здібностей спортсменів високого класу. Спостерігається не лише кількісне зростання показників, але й якісні зміни в структурі рухової діяльності: підвищення точності, стабільності, узгодженості та оперативності дій. Доведено, що застосування інтегрованих педагогічних технологій, які поєднують фізичні, когнітивні та психологічні компоненти тренувального процесу, забезпечує значно вищий рівень адаптації спортсменів до змагальної діяльності. Отримані результати підтверджують доцільність подальшого впровадження подібних технологій у систему підготовки спортсменів різних видів спорту, особливо в дисциплінах, де точність, швидкість реакції та координаційна стійкість відіграють вирішальну роль.

Таким чином, результати педагогічного експерименту свідчать, що систематичне застосування педагогічних технологій діагностики й розвитку координаційних і психомоторних здібностей забезпечує помітне покращення функціональної готовності спортсменів. Отримані дані доводять, що розвиток психомоторики є не лише компонентом фізичної підготовленості, а й чинником підвищення спортивної надійності, стабільності результатів і психологічної стійкості у змаганнях.

3.5 Практичні рекомендації для тренерів та спортсменів високого класу

Результати дослідження дозволили сформулювати низку **практичних рекомендацій**, спрямованих на підвищення ефективності тренувального процесу спортсменів високого класу шляхом удосконалення координаційних та психомоторних здібностей. Ці рекомендації мають комплексний характер і можуть бути використані у роботі тренерів, спортивних психологів, фізіологів та методистів.

1. Інтеграція психомоторних вправ у структуру тренувального процесу

Розвиток координаційних і психомоторних здібностей має бути системним елементом кожного тренувального циклу. Доцільно включати короткі психомоторні блоки (5–10 хвилин) у розминку або заключну частину тренування.

До таких вправ належать:

- Тест «Кільце і провідник» — для розвитку точності рухів та стабільності моторних реакцій.
- Робота з метрономом або ритмічними звуками — для удосконалення темпоритмічних характеристик.
- Реактивні ігри (наприклад, швидке реагування на зміну кольору або напрямку руху) — для підвищення швидкості простої та вибіркової реакції.

Регулярне виконання таких завдань сприяє формуванню стійких нейром’язових зв’язків і покращує здатність спортсмена до швидкої адаптації у змагальній ситуації.

2. Використання технологій біологічного зворотного зв’язку (biofeedback)

Застосування біологічного зворотного зв’язку у тренувальному процесі дозволяє спортсменам свідомо контролювати фізіологічні параметри, такі як напруга м’язів, частота серцевих скорочень або рівень уваги. Рекомендовано використовувати:

- Міографічний контроль для оптимізації роботи дрібних м’язів під час точних рухів.
- Нейрофідбек-програми, що тренують здатність до концентрації та емоційної саморегуляції.
- Візуальні або аудіосигнали, які надають спортсмену миттєву інформацію про якість виконання руху.
- Такі методи особливо ефективні у видах спорту, де важлива точність, координація та стабільність під час стресових ситуацій (стрільба, фехтування, гімнастика, теніс).

3. Диференційований підхід до тренування координаційних здібностей

Тренер має враховувати індивідуальний рівень розвитку психомоторики кожного спортсмена.

Рекомендовано:

- Для спортсменів із низьким рівнем координації - більше вправ на рівновагу, орієнтування в просторі, прості реакції.
- Для спортсменів із середнім рівнем - вправи на переключення уваги, складні рухові комбінації, роботу з ритмом.
- Для висококваліфікованих спортсменів - ситуаційні завдання з непередбачуваними змінами, поєднання когнітивних і моторних дій (наприклад, реакція на сигнал при одночасному розв’язанні логічного завдання).

Такий підхід сприяє цілеспрямованому розвитку саме тих психомоторних компонентів, які є слабкою ланкою спортсмена.

4. Використання ігрових та тренажерних технологій

Залучення інтерактивних тренажерів, сенсорних панелей, світлозвукових систем реакції дозволяє не лише урізноманітнити тренування, а й підвищити мотивацію спортсменів. Рекомендується впроваджувати:

- Світлові тренажери типу FITLIGHT Trainer - для розвитку реакції на рухомий об’єкт.
- Комп’ютерні симулятори для удосконалення зорово-моторної координації.

• Баланс-платформи з датчиками тиску - для тренування рівноваги та стабільності.

Такі інноваційні засоби дозволяють отримувати об’єктивні дані про динаміку показників, що підвищує якість контролю у процесі тренування.

5. Оптимізація психоемоційного стану спортсмена

Високий рівень емоційної стабільності є ключовим фактором змагальної надійності. Доцільно застосовувати такі психорегуляційні методики:

• Дихальні вправи перед виступом для зниження рівня тривожності.

• Візуалізацію змагальних дій з акцентом на контроль і впевненість.

• Короткі сеанси аутотренінгу після інтенсивних тренувань.

Тренер має навчити спортсмена самостійно визначати власний емоційний стан і коригувати його, що підвищує здатність до швидкого відновлення після невдач чи помилок.

6. Практичне використання результатів діагностики

Отримані результати тестування (вхідного та вихідного контролю) доцільно застосовувати для:

• корекції тренувальних програм залежно від поточних показників координаційних і психомоторних здібностей;

• визначення індивідуальної траєкторії розвитку спортсмена;

• моніторингу ефективності педагогічних технологій;

• планування змагального періоду з урахуванням психофізіологічної готовності.

Систематичний аналіз результатів допомагає запобігати перевтомі, вчасно виявляти зниження концентрації чи координаційної точності.

7. Рекомендації для освітнього процесу

Розроблені методичні підходи можуть бути використані під час викладання дисциплін «Теорія і методика спорту», «Психомоторика у спорті», «Педагогіка фізичного виховання».

Зокрема:

• як практичний матеріал для занять з діагностики психомоторних якостей;

- як основа для підготовки курсів підвищення кваліфікації тренерів;
- у науково-дослідній роботі студентів для моделювання педагогічних експериментів.

Таким чином, упровадження запропонованих педагогічних технологій дозволяє досягти гармонійного поєднання когнітивного, сенсомоторного та емоційно-вольового компонентів діяльності спортсмена, що безпосередньо впливає на його результативність і стійкість до навантажень. Практичні рекомендації можуть бути адаптовані до різних видів спорту та рівнів підготовки, забезпечуючи підвищення ефективності тренувального процесу на всіх етапах спортивного вдосконалення.

Висновки до ІІІ розділу

У третьому розділі дослідження було здійснено практичний аналіз функціональних можливостей спортсменів високого класу та виявлено особливості впливу специфічних тренувальних навантажень на рівень їх фізичної, технічної й психофізіологічної підготовленості. Отримані результати дозволили встановити закономірності адаптаційних процесів організму в умовах інтенсивного тренувального режиму, що є визначальним чинником успішності змагальної діяльності.

Зокрема, результати тестування засвідчили, що висококваліфіковані спортсмени мають більш стабільні показники серцево-судинної системи, вищу швидкість відновлення після навантаження та кращу координацію рухів. Аналіз динаміки функціональних показників підтвердив доцільність поетапного варіювання обсягів і інтенсивності тренувальних засобів, що забезпечує ефективну адаптацію без перенапруження.

У процесі дослідження було визначено, що систематичний контроль функціонального стану спортсменів має стати обов’язковим компонентом підготовки. Застосування комплексних тестів (фізіологічних, психічних та моторних) дозволяє своєчасно виявляти перевтому, коригувати індивідуальні

програми тренувань і запобігати розвитку синдромів хронічного перенавантаження.

Проведений аналіз підтвердив, що ключовим завданням тренера є забезпечення балансу між обсягом навантаження, відновленням і психологічною підтримкою спортсмена. Саме цей баланс визначає здатність організму до ефективної адаптації, підвищення спортивної результативності та мінімізації ризику травм.

Розроблені практичні рекомендації для тренерів і спортсменів високого класу спрямовані на оптимізацію підготовчого процесу, удосконалення системи контролю функціонального стану, підвищення ефективності тренувальної діяльності та формування індивідуального підходу в управлінні спортивною підготовкою.

Таким чином, результати розділу 3 мають не лише теоретичне, але й вагоме практичне значення для системи підготовки спортсменів високого класу, оскільки створюють основу для подальшого вдосконалення тренувальних технологій, спрямованих на підвищення функціональної надійності організму в умовах екстремальних спортивних навантажень.

ВИСНОВКИ

Проведене дослідження педагогічних технологій діагностики та вдосконалення координаційних і психомоторних здібностей у спортсменів високого класу дозволило всебічно оцінити ефективність сучасних методів підготовки та визначити оптимальні підходи до їх застосування. Теоретичний аналіз наукових джерел дав змогу систематизувати знання про механізми розвитку координаційних і психомоторних навичок, визначити ключові фактори, що впливають на їх формування, а також обґрунтувати необхідність комплексного підходу до підготовки спортсменів високого рівня.

Дослідження підтвердило, що застосування педагогічних технологій, які поєднують діагностику, індивідуалізацію тренувального процесу та спеціально розроблені вправи на розвиток координації, рівноваги, швидкості реакції та просторової орієнтації, сприяє значному покращенню психомоторних показників спортсменів. Впровадження системи моніторингу результатів і корекції тренувальних програм дозволяє своєчасно виявляти недоліки у підготовці та адаптувати навантаження до індивідуальних особливостей спортсмена.

Практична частина дослідження підтвердила, що застосування педагогічних технологій на основі комплексного підходу до тренувань призвело до значних позитивних змін у фізичних показниках спортсменів. Встановлено, що рівень координації рухів, виміряний через вправи на баланс і точність виконання рухових завдань, підвищився на 15–20 % порівняно з початковим рівнем. Швидкість реакції на рухові сигнали покращилася на 10–12 %, а здатність до просторової орієнтації та синхронізації рухів із зовнішніми подразниками показала підвищення на 18–22 %. Паралельно відбулося зростання психомоторної готовності спортсменів: покращилася координація очей і рук, точність і ритмічність виконання комплексних вправ, що підтверджує ефективність комплексного підходу до тренувального процесу.

Використання системи регулярного контролю та моніторингу результатів дозволило виявляти слабкі сторони підготовки та вчасно коригувати навантаження, що сприяло зниженню ризику травматизму та оптимізації розвитку індивідуальних здібностей. Апробація методик у практичних умовах спортивних тренувань підтвердила їх наукову обґрунтованість і практичну значущість: застосування індивідуально підібраних комплексів вправ забезпечило більш ефективний розвиток координаційних і психомоторних здібностей у порівнянні зі стандартними тренувальними програмами.

На основі проведеного дослідження розроблені науково обґрунтовані рекомендації для тренерів і спортсменів, які забезпечують підвищення ефективності тренувального процесу та розвиток необхідних координаційних і психомоторних здібностей. Результати апробації показали, що комплексне застосування педагогічних технологій дозволяє досягати високих спортивних результатів і створює передумови для довготривалого вдосконалення підготовки спортсменів високого класу.

Таким чином, виконане дослідження доводить, що інтеграція діагностичних методик і систематичної роботи над розвитком координаційних і психомоторних здібностей є ключовим чинником підвищення фізичної та психофізіологічної готовності спортсменів високого рівня, а отримані результати можуть бути використані для подальшого вдосконалення тренувального процесу та наукового вивчення проблеми.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Андрійчук, В. М. Психомоторні здібності спортсменів : монографія. – Київ : Олімпійська література, 2019.

2. Бубка, С. Н. Олімпійський спорт та спорт для всіх у системі цінностей суспільства. – Київ : Олімпійська література, 2017.

3. Вітомський, В. В. Діагностика і розвиток координаційних здібностей спортсменів. – Харків : ХДАФК, 2018.

4. Герасимчук, О. А. Психофізіологічні основи спортивної діяльності. – Київ : Ліра-К, 2020.

5. Грищенко, Ю. П. Когнітивні та психомоторні здібності у спорті // Спортивна наука України. – 2021. – №1. – С. 45–52.

6. ДСТУ 8302:2015. Бібліографічне посилання. Загальні положення та правила складання. – Київ : ДП «УкрНДНЦ», 2016.

7. Завацький, І. П. Теорія та методика спортивного тренування. – Львів : ЛНУФК, 2020.

8. Закон України «Про фізичну культуру і спорт» від 24.12.1993 № 3808-XII (зі змінами).

9. Козіна, Ж. Л. Системний підхід до розвитку координаційних здібностей у спорті. – Харків : ХДАФК, 2017.

10. Корчагін, Ю. В. Методика діагностики психомоторних функцій спортсменів // Теорія і методика фізичного виховання і спорту. – 2020. – №2. – С. 15–22.

11. Кравчук, П. С. Аналіз педагогічних технологій розвитку координації спортсменів // Фізичне виховання, спорт і культура здоров’я у сучасному суспільстві. – 2022. – №3. – С. 65–71.

12. Круцевич, Т. Ю. Теорія і методика фізичного виховання : у 2 т. – Київ: Олімпійська література, 2018.

13. Лисенчук, Г. А. Психофізіологічні основи управління рухами у спорті. – Київ : Олімпійська література, 2021.

14. Мельник, О. А. Психомоторні здібності в контексті спортивної діяльності // Молода спортивна наука України. – 2021. – Т. 25. – С. 98–104.

15. Міністерство молоді та спорту України. Офіційний сайт [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://mms.gov.ua

16. Назаренко, О. І. Педагогічні технології у спорті вищих досягнень // Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту. – 2020. – №2. – С. 120–126.

17. Наказ МОН України від 19.01.2016 № 38 «Про затвердження Концепції розвитку фізичного виховання».

18. Національна стратегія розвитку фізичної культури і спорту в Україні на період до 2028 року. – Київ, 2020.

19. Платонов, В. М. Система підготовки спортсменів у олімпійському спорті : монографія. – Київ : Олімпійська література, 2015.

20. Присяжнюк, С. І. Діагностика функціональних можливостей спортсменів високої кваліфікації. – Київ : Наукова думка, 2019.

21. Романенко, В. А. Психомоторика та рухові здібності спортсменів. – Харків : ХДАФК, 2021.

22. Савчук, А. М. Використання педагогічних технологій у тренувальному процесі // Фізична культура, спорт та здоров’я нації. – 2022. – №2. – С. 88–95.

23. Сергієнко, Л. П. Тестування рухових здібностей школярів і спортсменів. – Київ : Олімпійська література, 2019.

24. Соловей, В. О. Когнітивні аспекти підготовки спортсменів високої кваліфікації // Теорія і практика фізичного виховання. – 2019. – №1. – С. 42–47.

25. Шиян, Б. М. Теоретико-методологічні засади фізичного виховання і спорту. – Львів : ЛНУФК, 2021.

26. Abernethy, B. et al. Skill Acquisition in Sport. – London : Routledge, 2018.

20. Schmidt, R. A., Lee, T. D. Motor Learning and Performance. – Champaign, IL : Human Kinetics, 2019.

27. Bailey, R., Collins, D. The Standard Model of Talent Development and its Discontents // Kinesiology Review. – 2017. – Vol. 6(3). – P. 197–206.

28. Bös, K. Handbuch Motorische Tests. – Göttingen : Hogrefe, 2017.

29. Davids, K., Araújo, D. Ecological Dynamics in Sport. – New York : Routledge, 2021.

30. European College of Sport Science (ECSS). – Режим доступу: https://sport-science.org

31. Hirtz, P. Koordinative Fähigkeiten im Sport. – Schorndorf : Hofmann, 2018.

32. International Olympic Committee. Official website [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://olympics.com

33. Magill, R. A., Anderson, D. Motor Learning and Control: Concepts and Applications. – New York : McGraw-Hill, 2020.

34. Meinel, K., Schnabel, G. Bewegungslehre. – Berlin : Sportverlag, 2019.

35. National Strength and Conditioning Association (NSCA). – Режим доступу: https://www.nsca.com

36. PubMed Database – Sports Medicine Section. – Режим доступу: https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov

37. Raczek, J. Teoria motoryczności człowieka. – Katowice : AWF, 2018.

38. Starosta, W. Coordination Abilities in Physical Education and Sport. – Warszawa : AWF, 2016.

39. Vaeyens, R., Lenoir, M. Talent Identification and Development in Sport. – Champaign : Human Kinetics, 2019.

40. Williams, A. M., Hodges, N. J. Skill Acquisition in Sport: Research, Theory and Practice. – London : Routledge, 2017.

41. World Health Organization. Physical Activity and Health Report. – Geneva : WHO, 2020.